

★ midnight rebel

#1 οκτώβρης 2003 - 2 €

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΘΕΣΕΩΝ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ

no meaning

Κι υπήρχε με τη σειρά του, κάποτε ένα μέρος που, χωρίς να το θέλει πραγματικά, ήξερε ν' αφηγηθεί την ιστορία μου και κανα-δυό άλλες ακόμα. Στ' αλήθεια πέρασα πολύ όμορφα και τώρα δεν μου κάνουν τα υπόλοιπα. Να το ξέρεις πως αν χαθώ θα είναι για να με ψάξεις. Να με βρεις, να με φροντίσεις, να με φέρεις πίσω, να μου καθαρίσεις τις πληγές. Πάρε με να φύγουμε να μη ζω άλλο στη φαντασία μου. Τα ταξίδια και οι άνθρωποι, αυτή είναι η αρχή της πραγματικότητας. Η αναλυτική το ενδιάμεσο και το τέλος της ένα ρολόι αεικίνητο.

Η Γη του Πυρός είναι το νοτιότερο άκρο της αμερικανικής ηπείρου και του κατοικησίμου πάνω στην αιωρούμενη πέτρα μας.

Η Γη του Πυρός σαρώνεται από ορμητικούς ανέμους. Έχει έξι μήνες το χρόνο νύχτα και έξι μήνες μέρα.

Στη Γη του Πυρός ζούσαν νομαδικά επί αιώνες 3 φυλές. Οι Αλικοιούφ, ικανοί ταξιδευτές της θάλασσας. Έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, από αρρώστιες που τους έφεραν τον 19ο αιώνα οι λευκοί άποικοι. Οι μικρόσωμοι Γιαχγκάν, η πιο πολυάριθμη φυλή. Έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, από αρρώστιες που τους έφεραν τον 19ο αιώνα οι λευκοί άποικοι.

Πρώτος δυτικός που πέρασε τη Γη του Πυρός ήταν ο Μαγγελάνος, το 1520. Το όνομα δόθηκε από επόμενους θαλασσοπόρους που εντυπωσιάστηκαν απ' τις φωτιές των ιθαγενών μέσα στην πολική νύχτα.

Η τρίτη φυλή είναι οι γιγαντόσωποι Όνας. Αρνήθηκαν σθεναρά κάθε προσπάθεια «εκπολιτισμού», κάθε επαφή με τις αποστολές εξερεύνησης και (εσχάτως) με τους λίγους ξενοδόχους των παραλίων. Εξακολουθούν να ζουν τραβηγμένοι στα υψίπεδα της Παταγωνίας, μακριά απ' τους λευκούς. Μένουν άγνωστοι. Αόρατοι.

o b e n j a m i n f i e r r e d e l t u e g o

Η μύγα και ο θάνατος * Σαν επιστημονική ανακάλυψη ακούγεται γελοία. Σαν υπόθεση εργασίας χειρότερα. Σαν δείγμα κουλτούρας;

Οι μύγες, οι κοινές μύγες, οι αρσενικές μάλιστα, που ζουν σε εργαστήρια βιολογίας, 16 μέρες πριν τον θάνατό τους αρχίζουν και ξαπλώνουν λεί. Με τα φτερά κάτω. Λίγη ώρα στην αρχή, περισσότερη καθώς περνάνε οι μέρες. Εντυπωσιάστηκαν οι ερευνητές που το παρατήρησαν. «Λες να προαισθάνονταν το επερχόμενο τέλος τους»; Αν ναι, τότε «έχουμε μπροστά μας ένα μοντέλο για την μελέτη του γήρατος και του θανάτου, ακόμα και στους ανθρώπους» είπε ενθουσιασμένος ένας απ' αυτούς.

Αυτή η συμπεριφορά δεν παρατηρείται όταν οι (αρσενικές) μύγες ζουν ελεύθερες. Δεν το έχει προσέξει κανείς τουλάχιστον. Θάταν και παράξενο άλλωστε, αφού οι εχθροί (τους) караδοκούν. Γιατί λοιπόν οι αιχμάλωτες αρσενικές μύγες το ρίχνουν στη ζάπλα τις δύο τελευταίες βδομάδες της ζωής τους; Βαριούνται; Φιλοσοφούν; Κάνουν πλάκα στους επιστήμονες;

Το ενδιαφέρον μας πάντως βρίσκεται στην άλλη μεριά. Γιατί η αφρόκρεμα της σύγχρονης τεχνολογίας παραμυθιάζεται ότι θα βρει (και) στις μύγες απαντήσεις στα ερωτήματά της; Γιατί το μυαλό των επιστημόνων, μέσα στην απόλυτη εξειδίκευσή του, ξεφεύγει παρανοϊκά σε γενικεύσεις, μοντέλα, υποδείγματα και θεωρίες για καθολική χρήση; Τι εγκυρότητα μπορεί να έχουν συμπεράσματα που εκτινάσσονται από αυθαίρετες αφετηρίες;

Στην αρχή είναι η έρευνα, και η ηθική της, με την ευρεία έννοια της λέξης «ηθική». Έρευνα, παιγνιώδη ή σχολαστική, θα πρέπει να έκαναν και οι άγριοι πρόγονοί μας. Αλλά είναι ένα πράγμα να σέρνεται μέσ' τους βάλτους και στα αγκάδια για να παρακολουθήσεις την ζωή εκείνου ή του άλλου είδους και εντελώς διαφορετικό να έχεις την πεποίθηση (και εξ αυτής να έχεις δημιουργήσει τη δυνατότητα) να τσ' απομονώσεις, μακριά απ' το δικό του χώρο και χρόνο, για να το περιεργαστείς με όλη σου την άνεση. Είναι ένα το να ζορίζεσαι και να πονάς παρακολουθώντας το άλλο και είναι εντελώς διαφορετικό να προέχει η δική σου ασφάλεια με κάθε κόστος του άλλου. Στην πρώτη περίπτωση είσαι υποχρεωμένος να υποστείς, σαν «παρατηρητής», κάθε βάσανο που το «παρατηρούμενο» θα σου προκαλέσει, εξαιτίας της διαφορετικότητάς του και μόνο: πετάει, σέρνεται, τρέχει, κρύβεται, φοβάται, παίζει, ζει. Στην δεύτερη περίπτωση το «παρατηρούμενο» θα υποστεί κάθε βάσανο που του επιβάλει η απόσπασή του απ' τον δικό του τρόπο· ο «παρατηρητής» θα μείνει αέριος.

Η ακεραιότητα, η κεντρικότητα, και το απόλυτο ηθικό πλεονέκτημα του ερευνητή πάνω στο ερευνούμενο, ακόμα κι εκεί που δεν ανακαλύφθηκαν, συστηματικοποιήθηκαν πάντως και γενικεύτηκαν από την ιδεολογία της αστικής τάξης στους αιώνες της επανάστασής της. Η αιχμαλωσία έγινε ιδεώδες. Η ιδέα πως ο παρατηρητής είναι κύριος (κυρίαρχος) του παρατηρούμενου είναι η «καρδιά» της εκκοσμίκευσης του μαγικού, δεισιδαιμονικού, θεικού, προαστικού (και προκαπιταλιστικού) κόσμου. Η αστική τάξη, ανάμεσα στα άλλα, υπήρξε εκείνη που κατέβασε την εποπτεία απ' τα ουράνια, την εγκατέστησε διάχυτη στον κόσμο (της), την έκανε κινητήρια δύναμη της διαχείρισης των πάντων, της έδωσε το καθήκον να

ελέγχει και να αυτοελέγχεται. Έτσι η επιστήμη έγινε επιστήμη: πάνω στην επαναστατική πεποίθηση ότι ο κόσμος (αν όχι μονομιάς σίγουρα κομμάτι κομμάτι) μπορεί και πρέπει να έρχεται στα μέτρα του ερευνητή του. Η τέτοια καθάριση των θεών και των ταμπού είχε αναμφισβήτητα μια τεράστια απελευθερωτική σημασία. Μαζί όμως ήταν η μήτρα νέων ιερών, νέων μυστικοποιήσεων.

Απ' την στιγμή που έγινε κανόνας το ότι ο ερευνητής δε ρωτά μόνο (και το ερευνόμενο δεν απαντά μόνο) αλλά κυρίως έχει κάθε δικαίωμα κι ακόμα υποχρέωση να θέτει τους όρους των ερωτήσεων και των απαντήσεων, ο κόσμος μεγάλωσε και ταυτόχρονα μίκρυνε. Μεγάλωσε αφού απελευθερωμένος απ' τις μαγικές, θεικές (και «άγνωσται αι βουλαί του...») συναρθρώσεις του έγινε ο απέραντος ορίζοντας των εν δυνάμει αιρετικών ερωτημάτων οποιουδήποτε απ' το είδος μας είχε την εξουσιοδότηση, την αρμοδιότητα ή απλά την περιέργεια να θέτει. Μίκρυνε όμως ταυτόχρονα γιατί μόνο τα ερωτήματα του ερευνητή είχαν και έχουν ηθική νομιμότητα. Κάθε άλλη σχέση θα έπρεπε, άμεσα ή μακροπρόσδεσση, να υπαχθεί σ' αυτήν την αρχή. Η περαιτέρω εξέλιξη των ανθρωπινων πολιτισμών όπως διαγράφηκε από την αστική κουλτούρα έγινε λοιπόν συνώνυμη της απεριορίστης ομολογίας όλων των ειδών, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπινου.

«Ομολογία» είναι μια έννοια κλειδί. Σημαίνει απόκτηση / παραδοχή σ' αυτό που ερωτήθηκε σημαίνει επίσης και όμοια τάξη του ενός πράγματος (ή ζωντανού) με το άλλο. Αυτή η έννοια αναδεικνύεται εύκολα στην αφελη χαρά ενός (κατά τεκμήριο...) όχι αφελοδύς τεχνολογιστή που μπροστά σε μια ξαπλωμένη αιχμάλωτη μύγα: το έντομο θα «ομολογήσει» ότι «προαισθάνεται τον θάνατό του και για αυτό συμπεριφέρεται έτσι» επειδή αυτό «ρωτήθηκε» και: το έντομο θα «ομολογήσει» ότι ζει ζωή ίδιας τάξης με άλλα, οπότε οι «προαισθήσεις» του μπορούν να γενικευτούν σαν «μοντέλο».

Αιρετικά μυαλά μέσα (ή στην άκρη) του δυτικού αστικού πολιτισμού σκέφτηκαν κατα καιρούς ότι μ' αυτόν τον τρόπο η αλήθεια δεν βρίσκεται. Κατασκευάζεται. Στα μέτρα των ερωτημάτων και των τρόπων τους. Όμως αυτός ο «σχετικισμός» δεν κλόνισε την κυρίαρχη πεποίθηση πως κάθε επιστημονική ερώτηση καθοδηγείται από κάποια μυστηριώδη έφεση προς την αυθυπαρκτή αλήθεια και μόνο... «Ξεπρινιέται» μάλλον η αιρετική διαπίστωση μέσα απ' τα αλληπάλληλα κύματα νέων ερωτημάτων ή «Βελτιωμένων» τρόπων να τίθενται: σ' αλήθεια λοιπόν οι μύγες προαισθάνονται το τέλος τους;

Από την ιστορική της διαδρομή και μόνο είναι σίγουρο ότι αυτή η αντίληψη των πραγμάτων είναι καταδικασμένη να αυτοσυντηρείται, διασχίζοντας τον κόσμο χωρίς σταματημό, σκίζοντας τον χωρίς έλεος. Είναι καταδικασμένη να διαψεύδεται και μαζί να ανανεώνεται, τυραννώντας ωστόσο «υποκείμενα» και «αντικείμενα» των ατελείωτων ερευνών της. Είναι αναγκασμένη να αυτοκαταργείται και να αναγεννάται καταστρέφοντας ό,τι αγγίζει και (ανα)δημιουργώντας μια κοσμική φαντασίωση: ένα ανθρώπινο «εγώ» απόλυτα κυρίαρχο (και πάντα φοβισμένο).

Μα παλιά, στη Γη του Πυρός, ξέραμε πως οι μύγες καθονται ανάποδα μόνο για να δείξουν που έχουν γραμμένον όποιον τις εμποδίζει να πετάξουν.

Χιλιάδες μύγες κολλημένες σε καμβάδες. Ο άγγλος Ντάμιεν Χιρστ, καλλιτέχνης σύμφωνα με την τρέχουσα ορολογία, ονομάζει την έμπνευσή του «τα χρονικά του καρκίνου» - και δείχνει, κατά τη γνώμη του, «την αβεβαιότητα και την ανασήληση νοήματος στην ανθρώπινη ύπαρξη». Έχουν γίνει μόδα αδιέξοδων αλλά και εστέξοδων οι μύγες. Με δικά τους έξοδα φυσικά.

from nine to zero

Η μνήμη είναι ένα διάφανο σταχτοδοχείο

πάνω σε πολυέλεατο

ή η προέκτασή του

Κάνε λοιπόν πως με ξέχασες εδώ, δεν θα το πω σε κανέναν. Να αρρωστήσω περιμένω όλη νύχτα, όμως τίποτα. Τώρα βλέπω τα πάντα μπροστά μου, μη μου βγάλεις τις παρωπίδες, θα ζαλιστώ, θα μπερδευτώ. Τα πιο όμορφα χρώματα του κόσμου τα 'χω δει και τα 'χω ξεχάσει. Όλα και τίποτα, αυτό είμαστε και ξέρουμε πως κάποιοι άνθρωποι δεν είναι σαν τους άλλους. Ένα τσιγάρο ακόμα και φύγαμε.

1
Ανάμεσα... στις... λέξεις...στέκεται... μια... φλύαρη... σιωπή...
Ψιθύρισμα... στο... αντί... ενός... κωφού...

2
Και φεύγοντας σε φίλησα, ένα φιλή στους κοφτερούς πάγους της συνήθειας.

3
Ξέπλυνα την σιωπή από περιττές συλλαβές... με ένα λυγμό...
Άφωνο ξέρασα όλες μου τις λέξεις.
Στον ύλγγο των ημερών μιλάμε μόνο με αρρωστημένα ξεσπάσματα και βρισιές για τον χρόνο, την πίεση...
Αστοχώντας πάντοτε.

4
.....

5
Κυκλικές τροχιές που αιωρούν τον δρόμο.
Στάσεις για τσιγάρο και καφέ. (Η ποίηση των ημερών.) Τα παράθυρα εγκαινιάζουν τα νέα σκοτάδια. Σε κοιτώ από την κλειδαρότρυπα που απομακρύνεσαι.
Η μνήμη ενός σκουριασμένου κλειδιού.

6
Νευρική ισορροπία σε αποστάσεις και σιωπές.
Φόβοι και διαταγμοί σε πρώτο πλάνο.
Εσύ ακολουθείς το σύρμα προς τα κάτω.
Στην διασταύρωση περιμένω με το περιστρεφόμενο καρφωμένο στο στήθος.
Η κίνηση διαβλημένα άβολη.
Νυχτερινή λυσσασμένη σιωπή και συγκαταβατικά χαμόγελα.
Πέφτει το ρολόι στο πάτωμα, μα ο ήχος δε σταματά...
Αντιχέει σε επανάληψη στο πτώμα μιας απώλειας χωρίς ανατροπές.
Απρόσωπη η απειλή.
Μόνο ήπια... εκεί που ο ήχος, λυγμός, παράλογα ουρλιαχτά. Ήπια.
Ακόμα δεν καταλαβαίνεις;

7
Τα πρωινά ντύνεται στα μαύρα και πενθεί το φως.
Μια παγωμένη καλημέρα που τσακίζει τις σκάλες.
Στον ηλεκτρικό διάδρομο μαχαιρώνει τις επιστροφές.
Κάθε πόρτα που κλείνει είναι ένας τάφος στα κοιμητήρια των ανεκλήρωτων επιθυμιών.

8
Διαδρομές σε νεκροτομεία η ζωής μας.
Κι εκείνη η μυρωδιά που έκανε τις νύχτες το δωμάτιο αποπνιχτικό,
δεν ήταν παρά το πτώμα μιας μικρής στιγμής που εγκλωβίστηκε στις δρεπανηφόρες μέρες, σε προχωρημένη αποσύνθεση.

9
Είμαι μια πεταμένη πετσέτα στα σχολινιά της θλίψης.
Όλες τις μέρες σφουγγίζω τις επιθυμίες.
Στριφογυρνών στη μήτρα.
(Χαλίγια στο γόνατο.
Μελάνι στο μάγουλο.
Καφές στο τζιν.
Τσιγάρα στο μπουφάν).
Δεν έχω τσέπη να φυλάξω τα εισητήρια.
98 ανάσες.
98 ανάσες.
Χάνω 3.
Εκκρεμώ.

Η Ομόνοια εκδικείται ✕ Όχι η ιδέα αλλά η πλατεία. Οι πολεοδόμοι και οι τεχνογραφειοκράτες μισούν την Ομόνοια και παρόμοια μητροπολιτικά σημεία, γιατί δεν μπορούν να τα καταλάβουν. Αλλά η πλατεία της Ομόνοιας τους εκδικείται.

Η Ομόνοια δεν είναι πλατεία με τον φονξιοναλιστικό και καλοκάγαθο τρόπο που συνήθως εννοούνται οι πλατείες. Είναι ένα κυκλικό χείλος ύψους και πεζοδρομίων όπου εκβάλλουν οι διαφορετικοί κόσμοι που συναντιούνται πάνω και κάτω απ' το νοητό όριο της «ευθείας» Αθηνάς - Γ. Σεπτεμβρίου. Η Ομόνοια είναι μια κυκλική περίμετρος που ο περισσότερος κόσμος διασχίζει βιαστικά, είναι ένα χωνί που καταπίνει και ξερνάει κόσμο απ' τα υπόγειά του, ένα στρογγυλό θέατρο χωρίς σκηνή. Η δράση είναι στη γύρα κι όχι στο κέντρο. Στην Ομόνοια περαστικοί και μόνιμοι «έχουν δουλειές».... Αλλά αυτοί που στέκονται έχουν δουλειές λίγο πολύ «ανυπόληπτες». Είναι προζάκηδες, είναι νταραβεριτζήδες, είναι λαϊκοί ρουφιάνοι. Είναι αργόσχολοι (παλιότερα ντόπιοι - τώρα μετανάστες), είναι περιεργοί και χασομέρηδες, είναι πυροβολημένοι μπάτσοι. Είναι λαϊκά καμάκια, είναι φιλολαθρέμποροι. Αλλά όλοι αυτοί εκβάλλουν στην Ομόνοια απ' τα μετόπισθόν της, τις γύρω γειτονίες, και φτάνουν στην περίμετρο της Ομόνοιας σα να φτάνουν απ' το βάθος του μαγαζιού στη βιτρίνα του. Η Ομόνοια είναι σταυροδρόμι.

Η μόνη στεκούμενη ιδέα για τη «διαμόρφωση» της Ομόνοιας ήταν όταν είχε μέσ' την μέση συντριβάνι. Τα συντριβάνια μπορεί σε άλλους ν' αρέσουν και σ' άλλους όχι. Αλλά για την περίπτωση της Ομόνοιας το μόνο που θα μπορούσε να «τρέχει» μεσ' την μέση είναι το νερό. Είναι σχετικά ουδέτερο (και διασκεδαστικό στις περιπτώσεις των πανηγυριών των βάζελων). Ο γυάλινος «δρομέας» του Βαρώτσου ήταν κακή ιδέα, αλλά πάλι δεν ενοχλούσε. Οι πωμένοι της πλατείας ίσως να τον έβλεπαν πράγματι να κουνιέται.

Γιατί τώρα οι πολεοδόμοι και τα παράσιτα των υπουργείων και του δήμου Αθηναίων θέλησαν να κάνουν την Ομόνοια μια «κανονική πλατεία» στην οποία, και καλά, να «στέκεται καλός κόσμος»; Η απάντηση εν μέρει βρίσκεται στην εθνικιστική ιδέα που θέλησαν να φορέσουν, υπο την μορφή «λειτουργίας», στην Ομόνοια. Πως αποκει, λέει, χαζεύει κανείς την Ακρόπολη... Δουλειά δεν είχε ο διάολος γαμούσε τις πλατείες. Και η εκδίκηση (του κόσμου) της Ομόνοιας, αυτών που όντως στέκονται εκεί (γιατί είπαμε: έχουν τις ανυπόληπτες δουλειές τους οι άνθρωποι, που σηκώνουν αναμονή και καθισιά) ήταν άμεση και σκληρή. Στις κερκίδες άρχισαν ν' αράζουν το βράδυ τα προζάκια, οι τοξικοί, οι νταραβεριτζήδες, οι μετανάστες και οι τεμπέληδες, που έχουν όλοι μαζί κι ο καθένας χωριστά γραμμένη την Ακρόπολη και τη θέα της. Την ημέρα πάλι (είτε ζέστη κάνει, είτε κρύο) κανείς δεν κάθεται. Και ποιός θα καθόταν δηλαδή; Ερωτευμένα ζευγαράκια να εμπνέονται απ' τα μάρμαρα στο βάθος;

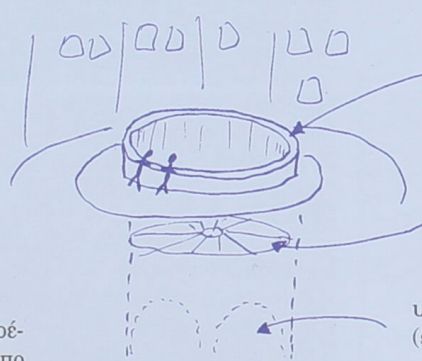
ΣΚΑΝΔΑΛΟ! Ντόρος πολύς στα ανώτερα πολεοδομοϊδεολογικά κλιμάκια για την «αποτυχία του σχεδιασμού» της Ομόνοιας. Για τον οποίο είχε κοκορευτεί και ο πολύς Λαλιώτης, μην το ξεχνάμε. Ένας επιφυλλιδογράφος μεγάλης κυριακάτικης καθεστωτικής εφημερίδας δεν έκρυβε την απογοήτευση του συναφιού του στις 10 Αυγούστου: «*Η πιο βασανισμένη αθηναϊκή πλατεία είναι ένα κραυγαλέο παράδειγμα προς αποφυγή. Διότι, ως γνωστόν, άλλα έδειχναν τα σχέδια, κι άλλο - αυτό το έκτρωμα - προέκυψε.... Με αποτέλεσμα, τις τελευταίες ημέρες, έπειτα από καταγγελίες και διαπιστώσεις, να έχει ανάγκη φρουρήσης, γεγονός που της στερεί εν πολλοίς και τους απόβλητους που την έκαναν άντρο τους - γιατί ποίος εχέφρων τολμάει να σταθεί εκεί;*»

Οι «εχέφρονες» αστοί δεν περνάνε από τα Χαυτεία και την Ομόνοια ούτε με αυτοκίνητο. Αλλά δεν πειράζει: ας ξανακάνουν σχέδια, ας την ξανασκάψουν. Η Ομόνοια έχει αντέξει και έχει χωνέψει πολλές φιλοδοξίες.

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ

Το διάσημο ουρητήριο του Marcel Duchamp, σε μεγάλο μέγεθος. Θα ήταν το καταλληλότερο μνημείο για το κέντρο της Ομόνοιας. Σε ανάμνηση των χιλιάδων ψωνιστηριών στις τουαλέτες του υπόγειου.

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ

τεράστιο στοιχειωμένο πηγάδι (κι όποιος θέλει πάει στην άκρη και φτύνει το καταραμένο τέρας)

γυάλινη οροφή (να προστατεύει τους επιβάτες του τέρατος απ' τις ροχάλες)

υπόγειος (subway = submarine)

Έμφυτη αισιοδοξία (της φυλής) ⇌

Οι έλληνες φοβούνται από πάντα; (Ναι. Οι ίδιες έρευνες επαναλαμβάνονται εδώ και 20 χρόνια. Από τότε που «ανακαλύφθηκε» κι εδώ το εργαλείο του γκάλοπ). Το 48% των ελλήνων λοιπόν φοβούνται ότι θα πέσουν δύματα «εγκληματικής ενέργειας» το επόμενο εξάμηνο... Άβυσσος η ψυχή των ανθρώπων, ρηχή η γλώσσα τους: στη σχετική ερώτηση οποιουδήποτε γκάλοπ του δρόμου ποίος χάνει τί να απαντήσει «ναι, φοβάμαι»; Της μόδας είναι. Γιατί λοιπόν «μόνο» το 48% αγχώνεται στην προοπτική του δύματος; Ίσως επειδή το υπόλοιπο 52% «ελπίζει» ότι στο ίδιο διάστημα θα γίνει δύτης αυτών των «εγκληματικών ενεργειών»! Αλλά τέτοιες ερωτήσεις δεν είναι να γίνονται ούτε σε γκάλοπ.

οκτώβρης 2003
η midnight rebel εκδίδεται με δυο τρόπους και διαφορετική ύλη - σαν οκτασέλιδο έντυπο

δρόμου που διανέμεται δωρεάν - και με την μορφή που κρατάς στα χέρια σου

διεύθυνση επικοινωνίας:
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
(με την ένδειξη στο φάκελο: για midnight rebel)

Ηλιάδα ➔ Λαογράφος; Φιλολόγος του underground; Γκρινιάρης και προβοκάτορας; Naive ανθρωπογεωγράφος; Κοινωνιολόγος; Κάτι θα βρει να γράψει το λεξικό ανωμάλων ρημάτων στο λήμμα «Πετρόπουλος Ηλίας». Γιατί άρα πεθάνεις δε δικαίωνεσαι. Απαλοτριώνεσαι.

Με δέκα Πετρόπουλους η «ελληνική σκηνή» των γραμμάτων θα είχε μια «τάση». Με πέντε, ένα «φαινόμενο». Με έναν είχε μόνο περιστασιακά σκάνδαλα. Ψειρολογία, Ακόλαστα σονέτα, Εγχειρίδιο του καλού κλέφτη, Καλιαρντά, το Μπουρδέλο, της Φυλακής, Ιστορία της Καπότας, ο Κουραδοκόφτης... Τί προκοπή να κάνεις και ποιός αναγνώρισης να τύχεις με τέτοια θέματα;

Ο Πετρόπουλος έγραφε. Έγραφε γενικά, σα φυσιοδίφης του παραμελημένου κοινωνικού, και έγραφε ειδικά, τους νεοέλληνες. Στα παπάρια του. Του το ανταπέδωσαν. Μόνο η αντιεξουσία τον αγάπησε, τον καιρό τέλος πάντων που είχαμε υπομονή ν' αγαπάμε κιόλας.

Κανείς προφήτης στον τόπο του. Ο Πετρόπουλος πήγε να βρει την ηουχία του στο μουσείο πολιτιστικών ζώων και φυτών που λέγεται Παρίσι. Καλή η ηουχία του ποιητή, αλλά άμα δεν τρως σκατά σου πέφτουνε τα δόντια. Συνέχισε να γράφει πάντως, κι έμεινε απρόοπτος.

Στην κηδεία σου έρχονται πολλοί να σε χαιρετήσουν, επειδή είναι σίγουροι ότι δεν θα φάνε μπινελίκια. Ο Πετρόπουλος την ήξερε τη δουλειά, και το κανόνισε. Όχι μόνο ζήτησε να τον κάψουν, αλλά και να σκορπίσουν τη στάχτη του στους υπονόμους του Παρισιού.

Εκεί πλέει εν ειρήνη τώρα που μιλάμε.

Νεκροφιλία ♥ Σε άλλες εποχές κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του θα έκρυβε (θα μίκραινε) τον αριθμό των νεκρών μιας θεομηνίας. Αλλά όχι στις μέρες μας. Με κυνικό τρόπο τα ευρωπαϊκά κράτη που τον αύγουστο γεύτηκαν θερμοκρασίες αφρικανής βγήκαν το ένα μετά το άλλο να διαλαλήσουν χιλιάδες απώλειες. Δέκα χιλιάδες η γαλλία, πέντε η γερμανία, άλλες τόσες η ιταλία. Αυτά τα ακραιοκαιρικά κηδεϊχάρτα βγήκαν βέβαια στατιστικά: τόσοι πέθαναν πέρσει (που ο θάνατος ήταν κανονικός...) τόσοι φέτος. Άρα η διαφορά αποδίδεται στους καύσανες.

Ο κυνισμός τέτοιων παραδοχών είναι όμως λειτουργικός. Γι' αυτό και η κρυφή περηφάνεια των ανακοινώσεων. Είναι μια ακόμα στιγμή της μαζικής εκπαίδευσης στην αναμονή του θανάτου. Στις νεκρόφιλες μητροπόλεις.

Μαλλιά κουβάρια ☸ Κυκλοφορούν στις τάξεις του «κινήματος των κινήματων». Δεν τολμάμε να υποθέσουμε αν κατεβαίνουν σε διαδηλώσεις και σε ποιά μπλοκ. Αποψη πάντως έχουν. Να μικρό δείγμα από προκήρυξη της «Παγκληρικής Αγωνιστικής Κίνησης» που μοιράστηκε στο (επιχορηγούμενο) αντιρατσιστικό φεστιβάλ στις αρχές του καλοκαιριού και αναδημοσιεύτηκε σε γνωστό ελληνορθόδοξο περιοδικό των Εξαρχείων:

.... Πιστοί στη διδασκαλία του Κυρίου, που είπε «το καινούργιο κρασί πρέπει να μπει σε καινούργια σκιά» (σημ. δική μας: τα 'τσουξε ο κύριος!) αγωνιζόμαστε σταθερά για έναν άλλο, καινούργιο κόσμο. Πρότυπο οργάνωσης της νέας ανθρωπίνης κοινωνίας για μας ο τρόπος ύπαρξης της Εκκλησίας των πρώτων Χριστιανών, στην οποία δεν υπήρχαν πλούσιοι και ενδεείς, γιατί τα είχαν όλα κοινά και από το κοινό ταμείο έπαιρνε ο καθένας ό,τι είχε ανάγκη.... Η Παγκληρική Αγωνιστική Κίνηση χαιρετίζει τις δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών κατά της παγκοσμιοποίησης του μεγάλου κεφάλαιου και των εργαλείων

Η μελαγχολία της πραγματικότητας

* «Είμαστε οι πρώτες σταγόνες βροχής πριν την καταιγίδα»... Στους 2,5 μήνες ομηρίας μας η κάθε μέρα που περνά είναι και μία δικαίωση του αγώνα που δεν τσακίστηκε, αντίθετα επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά η αναγκαιότητα του. Ο αγώνας ενάντια σε κάθε είδους εξουσία και τις σχέσεις που αναπαράγει μέσα από την κοινωνική ανοχή. Ο αγώνας που επιβεβαιώνεται την κάθε στιγμή της ζωής στην «ειρηνική» κοινωνία τους... Στην κοινωνική ταξική ειρήνη... στις ιδεολογίες της ανέχειας, της υποταγής, του πατριωτισμού σαν ύψιστο ιδανικό... στην ειρήνη των εργασιακών χαρακωμάτων... του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, του life style... στην ειρήνη της αστικής δικαιοσύνης....

Αυτά είναι λίγα απ' όσα γράφει ο προφυλακισμένος Μιχάλης Τ. απ' τις φυλακές Αυλώνας. Ο Μιχάλης είναι ένας από τους 7 που «περίσσεψαν» απ' το «αντιπαγκοσμιοποιητικό» τζαμάρισμα της 21ης/δου στη Σαλονίκη (do you remember?). Ένας απ' τους 7 που είναι έκτοτε στις φυλακές φορτωμένοι ό,τι γούσταραν οι μπάτσοι. Το γράμμα του μοίρασαν σαν προκήρυξη, στην Αθήνα, οι σύντροφοί του στα μέσα του Σεπτεμβρη. Οι 7 μετράνε μέρες και συμπάρασταση περιμένοντας να γίνει δεκτή κάποια αίτηση αποφυλάκισης.

Οι δικοί μας σύντροφοι σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα είχαν πει «μακρύα απ' το παραμύθι!». Έγιναν, γίναμε, «κακοί». Κάμποσες χιλιάδες ανταποκρίθηκαν στην προπαγάνδα του συστήματος. Αρκετοί / ες τίμησαν το black block γυρεύοντας (έτσι είναι τα πράγματα, αρέσει δεν αρέσει) λίγα ψίχουλα αδρεναλίνης. Όμως όταν τα «φώτα έσβησαν» η συντριπτική πλειοψηφία τους πήγε σπτί και διακοπές να διασκεδάσει τις εντυπώσεις. Αφήνοντας τους 7 προφυλακισμένους και τους συντρόφους τους με την ψυχή στο στόμα. Ανοικτά τ' αυτιά στις σειρήνες της «φάσης», κλειστά στις σειρήνες των κρατητηρίων. Αν τους πούμε «τουρίστες» θα γίνουμε κακοί - ας μην το πούμε λοιπόν.

Το «φυλάω τον κόλω μου» και το «σιγά, και τί έγινε;» είναι η τρέχουσα κοινωνική συμπεριφορά. Με ή χωρίς συνόδους της ε.ε. Μπορεί να μαζεψτούν κάποια στιγμή αρκετοί «κοιτάω την πάρτη μου», λόγω περιέργειας, άγνοιας ή απλά λόγω ηλικίας - και σα σωρός να διαλυθούν. Αν μιλήσουμε για ατομισμό θα γίνουμε κακοί - ας μην το πούμε λοιπόν.

Όμως, σαν κάποιοι λίγοι ανάμεσα σ' αυτούς που τόλμησαν το «μακρύα!», πρέπει αυτό να το πούμε: η χειρότερη καταστολή δεν είναι του κράτους. Τέτοια καταστολή, κρατική, και πολύ βαρύτερη, έχουν αντέξει πολλοί και πολλές στο παρελθόν. Η χειρότερη καταστολή είναι αυτή του πλήθους των ατομισμών. Η «κοινωνική» καταστολή του οπορτουνισμού. Οι τουρίστες και οι πηραμετρηδοσμησμενες της 21/6 είναι συνυπεύθυνοι της παρατεταμένης φυλάκισης των 7, ένα είδος ηθικών αυτοργάνων.

Δεν ξέρουμε αν ο Μιχάλης και κάθε Μιχάλης είναι μια από τις πρώτες σταγόνες κάποιας επερχόμενης καταιγίδας. Ξέρουμε ότι οι «αδιάρροχοι» είναι πολλοί, και όλοι μαζί δεν αξίζουν ούτε μια βδομάδα φυλάκης. Του Μιχάλη και κάθε Μιχάλη. Μακριά από το να βγάζουμε τα κάστανα απ' τη φωτιά για τους περαστικούς! Ως εκεί που φτάνουν τα δικά μας χέρια - και μόνο!

Το σχεδόν τέλειο έγκλημα ⇨ Ο εντεκά-χρονος ιρακινός έμεινε (χάρη στο θεό των χριστιανών και στην αεροπορία τους) χωρίς πατέρα, μάνα, συγγενείς, φίλους, δυο χέρια και ένα πόδι. Ο πιταρικός έμεινε στα χαλάσματα του σπιτιού του στη Βαγδάτη καμμένος ολόκληρος. Και έμεινε ζωντανός τόσο όσο για να ακουστούν τα κλάματά του.

Η εικόνα (ή ιδέα) ενός παιδιού που κλαίει σακατεμένο διεγείρει στην - σύμφωνα με κάθε διαθέσιμο στοιχείο - καλόκαρδη δύση όλα τα φιλάνθρωπα ανακλαστικά. Κι έτσι όλοι αυτοί (ή οι σαν κι αυτούς) που φρόντισαν να κάνουν τη ζωή των ιρακινών ακόμα πιο μαύρη για το καλό τους, άρχισαν ένα «μαραθώνιο» να βοηθήσουν τον Αλί (χωρίς επώνυμο, δόφτηκε κι αυτό μαζί με το σόι του). Μια ανταποκρίτρια του ρόιτερς τον «ανακάλυψε» τρέμοντας... Ένας φωτογράφος τον φωτογράφησε κλαίγοντας... (αυτές οι λεπτομέρειες του ψυχισμού των πρωτοκοσμικών μπορεί να είναι παντελώς αδιάφορες για κάθε μικρό ή μεγάλο, αρσενικό ή θηλυκό Αλί, είναι όμως ιδιαίτερα σημαντικές για το ντεκόρ της φιλανθρωπίας). Δεκάδες εφημερίδες και άλλα μνητια στον αναπτυγμένο κόσμο αναπαρήγαγαν την εικόνα και το δράμα του συγκινώντας την *παγκόσμια κοινή γνώμη* για την ατυχία αυτού του *ανθρώπινου κουταβιού*... Ένας Βαθύπλητος αυστραλός επιχειρηματίας ανέδωσε σε έναν Βαθύψυχο αυστραλό δημοσιογράφο να μετακινήσει το παιδί, μεσούσης της εκκαθάρισης άλλων οικογενειών ή γειτονιών στην περιοχή, από την Βαγδάτη στο Κουβέιτ - η επιχείρηση εκτελέστηκε άψογα υπό την κάλυψη αμερικανών πεζοναυτών... Η

αγγλική και η αμερικανική κυβέρνηση βρέθηκαν σε αντιπαράθεση ποίος θα αναλάβει την τύχη του Αλί, που ανάσαινε με οξυγόνο... Τα μνητια, η Γιούνισεφ, η οργάνωση «Σώστε τα Παιδιά», ο Ερυθρός Σταυρός, άρχισαν να μαζεύουν με μανία λεφτά - η μόνη συσσώρευση all weather. Οι κυβερνήσεις της σουηδίας, της ιορδανίας, της γερμανίας, της ελλάδας, της ισπανίας, της γαλλίας, του καναδά και του κουβέιτ άρχισαν να ερίζουν διπλωματικά για το ποίος θα πρωτοσώσει τον μικρό.... Ένας канаδοϊορακινός γιατρός προσφέρθηκε να τον υιοθετήσει, δίνοντάς του ένα καινούργιο επώνυμο, την канаδική υπηκοότητα και μια καινούργια ζωή εκεί, στην αγκαλιά του πρώτου κόσμου.

Κι έτσι ο Αλί μπορεί να γίνει κάποιος σαν εμάς. Η «επιστήμη κάνει θαύματα», και τα χαμένα μέλη του σώματος του ίσως αντικατασταθούν με σπουδαία τεχνητά χάρη σε πολύ λεπτές χειρουργικές επεμβάσεις. Λεπτότερες από κείνες τις χειρουργικές επεμβάσεις που του στερήσαν κάθε μέλος του κοινωνικού του σώματος. Η καλή ζωή, μια ζωή που ποτέ δεν ονειρεύτηκε, θα φροντίσει να ξεχάσει. Κι ίσως η λήθη νικήσει μια μνήμη γεμάτη αίμα. Έτσι ο αναπτυγμένος κόσμος θα αποδειχθεί άλλη μια φορά νικητής, νικητής με καρδιά: *δεν θα μπορούσε να μείνει αδιάφορος στο γοερό κλάμα ενός παιδιού μέσα σε ένα βομβαρδισμένο σπίτι, ανάμεσα σε άλλα βομβαρδισμένα σπίτια, πόλεις...*

Άλλες εποχές οι σφάχτες θα βαριάκουγαν μεθυσμένοι απ' το αίμα, και θα συνέχιζαν τον δρόμο τους καίγοντας και σκοτώνοντας, μέχρι να χορτάσουν. Επειδή εκπολίτιστηκαν τώρα κοντοστέκονται καμιά φορά - οι ίδιοι ή κάποιοι εκπρόσωποί τους. Η κοινή γνώμη παίρνει μια βαθιά ανάσα: τουλάχιστον ο μικρός γελάει ξανά. Αυτό είναι το τερατώδες αίσχος: η σωτηρία του Αλί δεν είναι η σωτηρία του Αλί. *Είναι η σωτηρία των δολοφόνων του. Με το κέφι της καλής πράξης που επιτελέστηκε συνεχίζουν τον δρόμο τους χωρίς ποτέ να χορταίνουν.*

Όμως, πάλι, ο Αλί μπορεί να μην ξεχάσει. Τι ακριβώς χρωστάει.

Όλες οι φωτιές ★ Στο μαρόκο τους «λαθραίους» τους αποκαλούν harragas. Από το αραβικό ρήμα haraga, που σημαίνει *καίω*. Λένε ότι οι αποφασισμένοι να μεταναστεύσουν παράνομα καίνε τα χαρτιά τους, γίνονται ανώνυμοι, για να δυσκολεύουν την απέλασή τους πίσω. Δεν υπάρχουν οδοδείκτες, χνάρια γυρισμού. Ποιά είναι η πίσω τους ζωή θα το ξέρουν αυτοί και μόνο αυτοί.

Στο αφγανιστάν, στο πακιστάν, στο μπαγκλαντές, στο ιράκ ποίος ξέρει πώς τους λένε; Περπατάνε, ταξιδεύουν σε καρότσες φορτηγών και σε χωματόδρομους χιλιάδες χιλιομέτρων. Μέχρι να φτάσουν στη μεγάλη θάλασσα (που μπορεί ποτέ τους να μην έχουν ξαναδεί κάτι παρόμοιο) ή στο συνοριακό ποτάμι. Οι πρωτοκοσμικοί φλώροι τους λένε «λαθραίους». Ποιοι μιλάνε για λαθραία ζωή; Αυτοί που ούτε ως το περίπτερο δεν πάνε με τα πόδια.

Θα μπορούσε να γίνεται το εξής: Όλα τα κράτη των δειλών και μικρόψυχων (πρωτοκοσμικών) να επιτρέπουν την χωρίς εμπόδια άφιξη οποιουδήποτε. Τότε τα 3, 4, 5 χιλιάδες δολάρια το κεφάλι που πληρώνουν οι φυγάδες στους παράνομους διακινητές θα τα κράταγαν μαζί τους. Για τον πρώτο καιρό. Αλλά τότε όλοι οι μετανάστες θα ήταν λιγότερο λιωμένοι - και οι ντόπιοι λιγότερο περήφανοι για την (ανύπαρκτη) ανωτερότητά τους. Τότε η δουλειά και η κάθε λογής «παροχή υπηρεσιών» απ' τους μετανάστες και τις μετανάστριες θα ήταν ακριβότερη. Και ο πλούτος των πρωτοκοσμικών δεν θα ήταν όλος δικός τους.

Η πρώτη τεχνολογική καινοτομία ήρθε προς τα τέλη του 19ου αιώνα, όταν ο εφευρέτης Montague Redgrave προσέθεσε στο τραπέζι έναν μηχανικό σπιντέρ για τις μπλίες, βρασιμέ-νος στην εφεύρεση του ελατηρίου που είχε γίνει το 1871. Ωστόσο η πιο σημαντική αλλαγή στην τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα θα είναι η «μηχανοποίηση» του νοικοκυμματος της μπλίας με τον μηχανισμό του κερματοδόκτη. Ο καφε-τζής δεν χρειαζόταν πια να έχει στο μυαλό του τους παίκτες του pinball - αλλά με τον μηχανικό κερματοδόκτη θα δοθεί η ευκαιρία στους κατασκευαστές του παιχνιδιού να έχουν λόγο σ' αυτό. Η βιομηχανική παραγωγή και πώληση των τραπέζιων θα αρχίσει (στις ηπτα) το 1901.

Ο πλεμπρισμός και οι εφαρμογές του θα μπουν στο παιχνίδι τη δεκαετία του '20. Οι κερδοσέ-νοι πόντοι ανιχνεύονται με ηλεκτρομηχανικό τρόπο και καταγράφονται σε φωτεινό ταμπλό που ορθώνεται στη μια πλευρά του τραπέζιού, ένα ταμπλό διακοσμημένο με μια πρόοιμη ανα-παραστάση πετάνματος πουλίων που γιορτά-ζουν μαζί με τον παίκτη τις επιτυχίες του. Το 1933 θα τοποθετηθεί για πρώτη φορά ένας μηχανισμός που πετάει τη μπλίνα έξω από συγκεκριμένες τρύπες - και ένα κουνούνι που κτυπάει όταν η μπλίνα πηγαίνει μέσα σ' άλλες.

Το 1934 θα πρωτοκαθιερωθεί ο μηχανισμός tilt. Οι παίκτες του παιχνιδιού (που είναι ακόμα pinball αφού δεν έχει ρακέτες) είχαν γίνει αργατικά επιδέξιοι στο να ελέγγουν την τροχιά κάθε μπλίας σπρώχνοντας κατάλληλα το τραπέ-ζι. Οι κατασκευαστές θα αποφασίσουν ότι αυτή η δεξιοτήθα πρέπει να περιοριστεί. Η αρχική σκέψη τους θα είναι να βάλουν καρφιά γύρω γύρω απ' το τραπέζι, έτσι ώστε να μην μπορούν οι παίκτες να το πιάσουν... η σκέψη θα εγκατα-λειφθεί γρήγορα χωρίς να μπει ποτέ σε εφαρμο-γή αφού το μόνο που θα κατάφερε θα ήταν να εξαγριώσει τους παίκτες. Η πρώτη εφαρμόσιμη λύση θα είναι η τοποθέτηση μιας μπλίας σε εσοχή μέσα στο κομμάτι του παιχνιδιού, που έφευ-γε απ' την θέση της αν το κούνημα ήταν δυνατό, κόβοντας το ρεύμα του παιχνιδιού. Αργότερα ο μηχανισμός θα βελτιωθεί με ένα δακτυλίδι γύρω από έναν άξονα. Όταν το δακτυλίδι ακουμπού-σε τον άξονα...

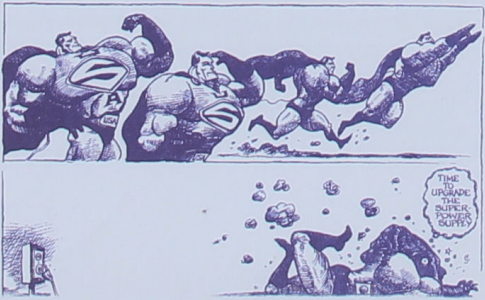
«Τα φώτα έσβησαν αλλά ο πολιτισμός επιβίωσε» ✱ Αυτό γράφτηκε με ανακούφιση για το αμερικάνικο black out στα μέσα αγγούστου. Δεν ήταν απάντηση στο (προφητικό) σύνθημα «ο πολιτισμός σας τελειώνει μόλις κοιτεί το ρεύμα» κάποιων τοίχων της Αθήνας. Αλλά είναι από πολλές μεριές βεβαιωμένη η σχέση ανάμεσα στον αναπτυγμένο ηλεκτρισμό και τον ανα-πτυγμένο πολιτισμό (με την ευρύτερη δυνατή έννοια). Δεκάδες χιλιάδες νεοσύρματες ξενιχτήσαν με τα ρούχα τους, σε παγκά-κια ή πεζοδρόμια, γιατί δεν μπορούσαν έστω, να γυρίσουν σπίτι τους - και άλλωστε τί να έκαναν κι εκεί; Ξενιχτήσαν και ξεμείωσαν σαν αμύχανα απομεινάρια της βλάβης μιας μηχανής.

Το πάθημα δεν είναι πρωτοφανές πλέον. Στα τέλη του ιούνη έξι εκατομύρια ιταλοί, στη Ρώμη και άλλες μεγάλες πόλεις του βορρά, έκαναν την δική τους βουτιά στο *δίλημμα του πολιτισμού* για αρκετές ώρες. Τα ίδια με δόσεις στις 23 ιούλη. Τα ίδια με δόσεις στην αγγλία στις αρχές του καλοκαιριού. Πριν κάτι λίγους καιρούς ήταν οι Καλιφορνέζοι (η καρδιά της τεχνολογικής προόδου του πλανήτη...) που γύρισαν για πολλές βδομάδες σε προηλεκτρικές εποχές. Στα τέλη σεπτέμβρη τα σκανδιναβικά κράτη. Και έπεται συνέχεια. Για την Αθήνα; Καλύτερα να μην γελάσουμε από τώρα.

Ο αναπτυγμένος καπιταλισμός ζει τις ενεργειακές / ηλεκτρικές του διαλέψεις σαν ένα τεχνολογικό και πολιτιστικό δράμα. Μερικοί αποδίδουν το κακό στην «απορρύθμιση». Δηλαδή στην ιδιωτικοποίηση της παραγωγής και της διανομής ρεύματος, και στην έλλειψη συντονισμού των δεκάδων εταιρειών που φύτεψαν εκεί που κάποτε όλα ήταν ενιαία και κρατι-κά. Αυτή είναι ίσως η περίπτωση των ηπτα και της αγγλίας, όχι όμως της ιταλίας. Το τραίμα είναι πολύ βαθύτερο. Το «μο-ντέλο» παραγωγής και διανομής ενέργειας έχει φάει τα ψωμιά του, σε μια εποχή που όλο και περισσότερες καθημερινές πράξεις αιωρούνται πάνω απ' το απόλυτο χάσμα «ή ναι ή όχι» του ρεύματος.

Αυτό το χρεοκοπημένο μοντέλο (η κεντρική παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, η καλωδιακή σειριακή διανομή, η μόνη μη εξάρτηση εκατομμυρίων οπ εδώ από ένα οπ χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά) δεν είναι χτεσινό για να το ξεφορτωθεί κανείς με μια κίνηση. Είναι η ενεργειακή οργάνωση - σπονδυλική στήλη του φορτηγού / τεύλορικού καπιταλισμού. Είναι μια *τεράστια επένδυση και εγκατάσταση* παγκόσμια, που το ξήλωμά της θα πάρει χρόνο. Κυρίως: *μεγάλο κόπο*.

Αρα το να μένουν μερικές εκατοντάδες χιλιάδες πρω-τοκοσμικοί στο σκοτάδι (ακόμα και τον ασανσέρ) για λίγες ώρες δεν είναι το χειρότερο που μπορεί να τους (μας) συμβεί. Το χειρότερο είναι το σκοτάδι μέσα στο μυαλό. Αποτέλεσμα ενός βαθύτερου ξηλώματος άλλου είδους, που έχει ξεκινήσει.

....Η ξανθιά του χαμογέλασε. *Αναψε ένα τσιγά-ρο κι έβγαλε την πρώτη μπλίνα στο ανάλι. Δοκίμασε τα φλίπτες πατώντας τα κομπιά-τους. Το δέξι έτρεμε λίγο, έπρεπε να το προσέ-ξει. Τράβηξε μια βαθιά ροινηξιά, στερέωσε το τοιγάρο τον σις τσιγκνές υποδοχές, πάνω στην ξυλίνη βάση, πάτησε γερά τα πόδια του κι άρπωσε τα χέρια του. Αγγίζει αλάνη μια φορά τα φλίπτες. Μετά τ' άρρηξε απότομα κι έκοψε πάνω απ' το μηχανήμα, έπιασε το έμβολο με τη σούστα και το τράβηξε απαλά προς το μέρος του. Το χτύπημα ήταν ολόκληρη τέχνη. Έφερε τη μύτη του εμβόλου κάτω απ' τους χαοραμένους αριθμούς. Έτσι που να δείχνει το έξι. Μέτριο αγριόμας. Απότομα άρρηξε το έμβολο. Η πλακον-τωστή μύτη χτύπησε τη σιδερένια μπλίνα, η μπλί-να έφυγε κι ανέβηκε σιγά το ανάλι, μετά έκανε αριστερά και πέρασε ανάμεσα από τους δύο άστρους πόλους της κορνηξής, χτυπώντας και τον αραλό που ήταν στη μέση. Ο αραλός αναψε κόκκινος. Έτσι όπως τό 'χε υπολογίσει. Έπεσε ύστερα η μπλίνα μέσα στους πέντε χρωματισμούς πόλους που ήταν κάτω κι άρχισε να χτυπιέται σαν τρελλή. Ο Φάνης την άρρηξε να κατέβει κάτω. Δεν τον ένοιαζαν αυτά τα χτυπήματα γιατί δεν διναν πόντους...*

Η καταργηγή του flipper και των πακτιών του χάνεται στην ομίχλη του 18ου αιώνα. Τότε στα καφενεία / μπαρ του νέου κόσμου παίζοταν ένα παιχνίδι σε δύο παραλλαγές, η μια υβριδίο της άλλης και του μπλιάρδου. Είτε υπήρχε ένα κελυμένο τραπέζι με τρύπες κυκλωμένες από λεπτές ρόκες, όπου ο παίκτης έφηνε μερικές μπλίες απ' το ψηλότερο σημείο και κουνώντας το ελαφρά έπρεπε να καταφέρει να βάλει όσο δυνατό περισσότερες μέσα στις τρύπες, που «μετρούσαν» πόντους ανάλογα της δυσκολίας. Είτε η επιφάνεια ήταν επίπεδη και οι παίκτες κτυπούσαν τις μπλίες με μικρά ραβδιά για να οδηγήσουν στις πλέον πολύτιμες τρύπες. Το παιχνίδι ήταν δημοφιλές στους θαμώνες των καφενείων / μπαρ, κι ο μαγαζάτορας έπαιωνε ένα μικρό ποσό για τις μπλίες που νοίκιαζε για κάθε παρτίδα, ανταμοιβώντας τους νικητές της βραδιάς με τσάμπα ποτό ή τσιγάρα.

tilt

ο ήρωας και η μηχανή

...Την άλλαξε από φλίπερ σε φλίπερ - θα την χάσω την πούτανα, σκέφτηκε και καθώς άλλαξε βάρους από τό 'να πόδι στ' άλλο την τίναξε μ' όση δύναμη μπορούσε πάνω στα πλαϊνά λάστιχα. Με την πρώτη λαστιχιά πήρε φόρα κι άναψαν οι πρίσони πόλοι..... Ακουγε τα καμπανάκια να χτυπάνε κάθε πενιπλήρωσε πεντακόσιους πόντους, αλλά δεν μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι του να δει το καντράν. Έπρεπε να παρα-κολουνθεί συνέχεια την μπλίνα, αλλιώς θα την έχανε. Έσφιξε το μηχανάκι δυνατά, άνοιξε τα πόδια του περισσότερο και τα πάτησε γερά κι άρχισε να το κουνάει, για να βοηθήσει την μπλί-να. Το κούνημα ήταν γρήγορο κι απότομο. Δια-φορετικά το μηχανάκι έσφηνε. Μέσα του ήταν ένα καμπανάκι στεφανωμένο από 'να δακτυλίδι

με περιθώριο ανάμεσά τους γύρω στον πόντο. Όταν κοινωνήσε το μηχανάκι το καμπανάκι κοινοίταν κι αυτό κι ακοιμπούσε το δακτυλίδι και τότε γινόταν ένωση κι έδωρε και σταματούσε το παιχνίδι. Γι' αυτό ήθελε γρήγορο κι απότομο κούνημα, μια μπρος μια πίσω, έτσι που η μια κίνηση σταμάταγε την άλλη, και το καμπανάκι ίσα που ταλαντευόταν...

Το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου έφερε διάσφιμη ανακούφιση στους πληθυσμούς που είχαν υποφέρει, κι ας ήταν απ' τη μεριά των νικητών. Οι δύο απομεινές βόμβες μπορεί να σημείωναν ότι ο ηττημένος εχθρός θα έβλαψε πικρά και για καυό. Αλλά μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '40 η σύμμαχία των νικητών είχε αποδειχθεί προσωρινή· οι καινούργιες ανταπάλιπτες μεταξύ «δύσης» και «ανατολής» είχαν χωραθεί ξεκαθαρα στους παγκόσμιους χώρες· και ο μεγάλος πυρηνικός τρόμος κρεμόταν ήδη πάνω απ' όλα τα κεφάλια στον πρώτο κόσμο. Το μεσοδιάστημα ειρήνης ανάμεσα στον πρώτο και τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ήταν μια κοντινή ανάληψη δυσταχούς αναμονής και απεγνωσμένων απωθήσεων του χειρότερου που τελικά είχε έρθει με δρασκελιές... Πόσο θα κρατάγε η καινούργια ειρήνη; Και τί θα την ακολουθούσε;

Μέσα στο παράξενο φως των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών, στη σκιά της μαζικής παραγωγής και των πρώτων γενναίων δόσεων μαζικής κατανάλωσης που υποδύονταν χωρίς προηγούμενο υλική ευδαιμονία - δώρο των μηχανών, στη σκιά της αντικομμουνιστικής ιδεολογικής νεύρωσης των κυβερνητικών ελίτ των ηπτα που θα εξέλιγθαι σε υστερία και ενός πιθανού ατομικού ολοκαυτώματος για το οποίο δεν θα υπάρξει καν κάποια δική της Νυρεμβέργης μετά, μετά τίποτα, στη σκιά διεθνών γεγονότων που απειλούσαν να ριξούν τον κόσμο στο βαθύτερο σκοτάδι της ιστορίας του, ανάμεσα στην υλική ευμάρεια και στη συναισθηματική αγωνία, θα μεγαλώσουν τόσο στις ηπτα όσο και στη δυτική ευρώπη γενιές νεολαίων που χορδίζονται από εκείνες των γονιών τους όπως οι σταγόνες του λαδιού απ' τις σταγόνες του νερού. Οι μηχανές κέρδισαν τον πόλεμο αλλάζοντας τον κόσμο. Η μηχανή είναι μια νέα υλική παρουσία γύρω

Κάθε μηχανή είναι πυκνή υλικά, λειτουργικά, σε τελευταία ανάλυση συμβολικά: οι μορφές της υποδεικνύουν τις χρήσεις τους. Κάθε μηχανή είναι συγκεκριμένη στη λειτουργικότητά της.

Αλλά η λειτουργικότητα είναι μια ασηρμένη ιδέα ακόμα κιόταν (κυρίως τότε!) όλοι ορκίζονται σ' όνομά της. Τι πάει να πει «λειτουργεί» αν αφαιρέσει κανείς όλα τα πρν, τα μετά και τον περιήρω της «λειτουργίας»; Τι πάει να πει «λειτουργεί» αν δεν έχουμε απ' τα πρν διαμορφωμένη μια γενική ιδέα για το τί είναι «λειτουργία»; Δίχως άλλο η μηχανή είναι, κάθε φορά, αναπαράσταση της λειτουργικότητάς (της): δείχνει πως είναι (η μηχανή) «υλοποίηση» μιας ή πολλών λειτουργιών. Συνεπώς η υλικότητα της μηχανής, το πλέον σταθερό και χειροπιαστό μέρος του πράγματος / μηχανή, είναι νοηματοδοτημένο απ' την ιδέα της «λειτουργίας» του. Δεν θα μπορούσαμε να σκεφτούμε τότε πως η μηχανή (στη γενικότητά της) είναι ένα είδος μεσολάβησης; Μπορούμε, επειδή ακριβώς είναι αδύνατο να αφαιρέσουμε τα πρν, τα μετά και τον περιήρω της μηχανής (κοινωνικά και ιστορικά όλα αυτά) και να μείνει μια μηχανή στη μέση, που να μπορούμε παρόλα αυτά να την ενοήσουμε σαν τέτοια, σαν μορφοποίηση κάποιας λειτουργίας.

Επειδή αυτό είναι τελικά η μηχανή, μια μεσολάβηση, μια μεσολάβηση ανάμεσα σ' εμένα κι εμένα, ανάμεσα σ' εμένα και τους άλλους, τον κόσμο, τους σκοπούς μου ή τις επιθυμίες μας, γιαυτό ακριβώς στις δεκαετίες του '50, του '60, του '70 έγινε δυνατή μερικές μηχανές να «παρεκλίνουν» απο την «πορεία» τους! Δεν «άλλαξε λειτουργία» τυπικά ούτε το αυτοκίνητο του Τζακ Κέρουακ, ούτε το τζονκ μποξ, ούτε το φλίπερ. Έγιναν διαφορετικές νοηματοδοτήσεις, από διαφορετικά υποκείμενα· εξ' αυτού έγιναν «διαφορετικές χρήσεις» και τελικά «διαφορετικές λειτουργίες», όχι με την τεχνική διαφοροτική λέξη, αλλά με την ευρύτερη κοινωνική. Διαφορετικές τελετουργίες.

Λέμε «διαφορετικές...». Όχι απ' ανάγκη αντήθετες με εκείνες που προβλέπονταν σαν κυριαρχικές (απ' τη μεριά της καπιταλιστικής τάξης). Ο παίκτης του φλίπερ παίζει με την μηχανή, κι αυτό είναι κάτι εντελώς καινούργιο.

τους, με γλιους συγκεκριμένους τρόπους. Η μηχανή είναι μια καινούργια εμπροσμάτη ιδέα, με υποσχέσεις και απειλές. Με την αξίωση μιας αμφίθυμης καθολικότητας. Η μηχανή είναι μια άλλη εμπειρία. Κιαν στις δουλειές οι μηχανές αποδεινούνται αγιά αγιά η γρήγορα μια καινούργια πυραυλά, μήπως έξω απ' τα οκτάωρα της παραγωγής (και των σχολείων που είναι σαν ήπια εργοστάσια), μήπως έξω εκεί στον καθαρό αέρα του περιπτού, του άχρηστου και της σπατάλης, υπάρχουν ευκαιρίες απόδοσης απ' την ασφίξια; Μήπως εκεί, στους χρόνους που αποκαλούνται σαδιστικά «ελεύθεροι», ίσα για να θυμίζον ότι η μεγαλύτερη ελευθερία στη ζωή είναι κι αυτή part time, διάλειμα, μήπως εκεί λοιπόν υπάρχουν ευκαιρίες, τροχιές και στάσεις απόλαυσης, ενδοσκόπησης, συναφείων του ενός με τον άλλον; Μήπως υπάρχουν κάπου πέρα, χώροι όπου η λύπη δεν θα είναι έκπτωση και η χαρά δεν θα είναι προσποίηση;

Για τις γενιές που μπαίνουν στην εφηβεία τους τις δεκαετίες του '50, του '60 και του '70, τρεις μηχανές θα γίνουν σημαίες, αλόγα, ορίζοντες της πιο εφηρικής μέχρι τότε γενικής δημιουργικής υποκειμενικότητας. Το αυτοκίνητο (η μοτοσυκλέτα), το τζονκ μποξ, το φλίπερ. Ο δρόμος, η χορευτική μοναχική και το παιχνίδι θα γίνουν τριά διαφορετικά αλλά κοντινά σημεία εξόδου από έναν κόσμο αποπνικτικό, πλαστικό στις εγρήσεις του, αυστηρό στις απαιτήσεις του, συντηρητικό, μουντό, οικογενειακό, έναν κόσμο αποταμιεύσεων της καθημερινής ζωής, διακρήσεων της αισθαντικότητας και της ζυπικότητας, μεθοδεύσεων της σκληρότητας και της ευαισθησίας, απαγορεύσεων του ερωτισμού. Με έναν τρόπο παράξενο ο ίδιος ο κυρίαρχος πολιτισμός «παράγει» τις εναντίον του αηνήσεις. Με έναν τρόπο πρωτότυπο μερικές μηχανές οδηγούνται απο νέα κοινωνικά υποκείμενα σαν εργαλεία αηνητικής και θετικής ανα/συγκρότησης του εαυτού τους.

...

- Ποιά μπλίνα είναι, άκουσε μιά φωνή δεξιά κι ένας τύπος έσκυψε πάνω απ' το μηχανήμα.

- Πρώτη, απάντησε ο Φάνης και ρώτησε γρήγο-

ρα, πόσους πόντους έχει.
- Δύο εξακόσια, του είπε ο άλλος.
'Ηθελε εννεακόσιους πόντους ακόμη.
- Ποιά μπλίνα είναι, ακούστηκε πίσω του.
- Πρώτη, απάντησε ο τύπος δεξιά του.
- Αν πάει έτσι, θα το κοιφάνει το μηχανάκι, είτε κι ο άλλος.

Ξαφνικά η μπλίνα έβριγε μέσ' απ' τους πόλους και πέρασε δυό φορές πάνω απ' τον κόκκινο αφαλό. Έπειτα έπεσε μέσα στα φώτα. Άλλη μια φορά και θ' άναβε η τρίπα μες στα μπούτια της ξανθιάς.

- Πόσους θέλω, ρώτησε.
- Πεντακόσιους, απάντησε ένας πίσω του.
Κοιμήσε λίγο πιο δυνατά το μηχανάκι.
- Διακόσιους, είπε πηχτά ο διπλανός του.
- Έγινε..., φώναξε ένας. Όχι.... άλλο ένα... Τώρα!

- Κλέβει ρε, φώναζε μια φωνή.

Ξαφνικά ακούστηκαν δυό ξερά χτυπήματα κι έπεσαν δυο παρτίδες. Η μπλίνα πέρασε τον αφαλό κι άναψε η κόκκινη τρίπα μες τα μπούτια της. Η ξανθιά πάνω στο καντηράν άρχισε να κουνάει τα καπούλια της.

- Ρίξ' της στα μπούτια, άναψε κόκκινο, άκουσε μια φωνή αριστερά του.

Η μπλίνα δούλευε ασάνω κι έγραφε πόντους. Ακούστηκε πάλι το ξερό χτύπημα. Η ξανθιά χόρευε. Τα σκέλια της άνοιγαν κόκκινα.

- Πόσες έχει, ρώτησε ένας.

Αρκετοί άφησαν τα μηχανάκια τους και μαζεύτηκαν γύρω του.

- Άλλες τέσσερεις.

- Μάνα μου, είπε.

Κάποιος τον έπρωξε ελαφρά και κοίταξε πάνω απ' τον ώμο του. Ο Φάνης συνέχισε το κούνημα. Κάτω απ' τα πόδια της ξανθιάς άναψε μια γιολάτα με αριθμούς, ο πιο ζωηρός έλεγε 5.
- Στην τρίπα, φίλε.

- Όχι ρε, άσε να πάρει πόντους.

- Κοίτα μαλάκα. Μανόλη, να μαθαίνεις, φώναζε κάποιος.

Ακούστηκαν πάλι τα ξερά χτυπήματα, δυό κοληλά.

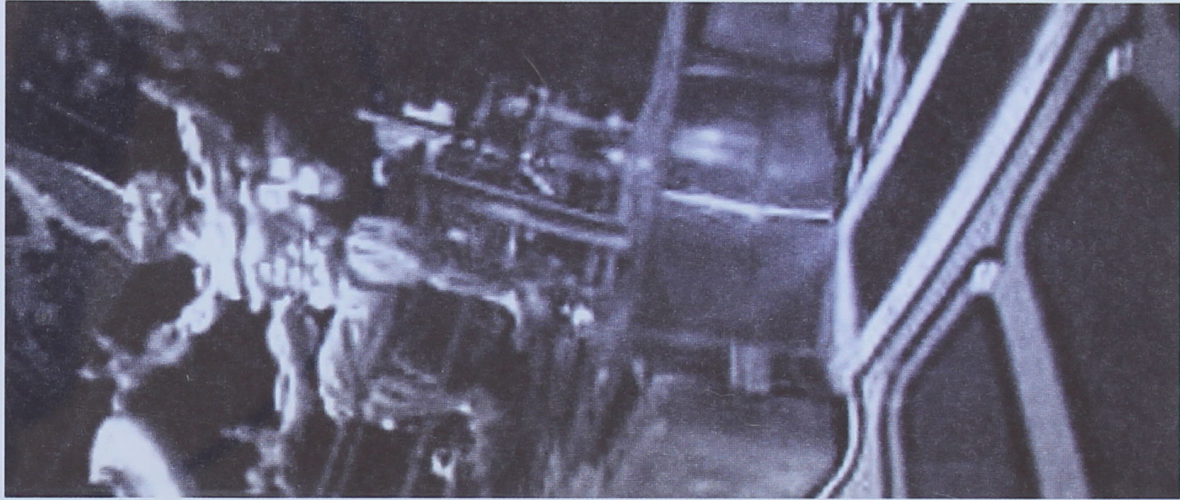
- Πόσες έχει;

- Άλλες τέσσερεις.

- Θα γίνει της κόρας.

ρει κάποια κέρδη στον ιδιοκτήτη της· κι ο παίκτης του φλίπερ είναι μοναχικός μέσα στη δημοσίτητα της πόζας του, και μόνο έτσι. Όμως, επίσης, και τ' ανάποδα: η μηχανή χάνει πάντα (ακόμα κι όταν «κερδίζει») γιατί υπόκειται στις δυνατότητες του παίκτη που αν την «κρίσει» (την φέρει δηλαδή στα όριά της) δεν θα ξανασφοληθεί μαζί της· κι αυτός ο παίκτης είναι κοινωνικός με τον απόκοσμο εκείνο τρόπο του μηχανικού - καλλιτέχνη του περιπτού, της σπατάλης χρόνου.

Αυτή το λεπτό σιφιάλ παρουσίας και απουσίας του άλλου και του εαυτού, αυτή η πυκνή χορδή δια αντιφατικών νευμάτων, χειρονομιών, αυτή η διαρκώς διαφεύουσα οικονομία νοημάτων, τόσο κοντά και τόσο μακριά ταυτόχρονα στην σωρευτική τελετουργία του συστήματος, στον πίνακα των ρεκόρ, είναι που ακτινοβολήσαν τον παρξένο ερωτισμό της μηχανής / φλίπερ που όλοι οι παίκτες αναγνώρισαν. Παίχτες στην συντηρητική πλειοψηφία τους αρσενικοί - όπως στο γειτονικό μπιλιάρδο του υπογείου, μισοφωτισμένου μαγαζιού. Δεν πρόκειται για την στεγνή τυπολογία της μπίλιας και του εκσφενδονισμού της, ούτε την στενή εικονογραφία του φωτεινού ταμπλό. Πρόκειται μάλλον για την αηρή, βασανιστική και μαζί ευχάριστη διαδικασία «κατάκτησης» του παιχνιδιού που αντιπέεται (μηχανικά), μια διαδικασία που στα fifties, στα sixties και στα seventies έμοιαζε ομολογία του κνηριού και της αδύνατης κατάκτησης της μοιραίας γυναίκας - της αιωνίας Βέρας, της αιώνιας Άννας, του αιώνια διαφεύγοντος θηλυκού. Ενός θηλυκού που ήταν ίσως ένα φράντασμα, μια μηχανή του αρσενικού νου· ίσως πάλι όχι... Η αναπαριστώμενη γυναίκα στα ταμπλό αρκετών παιχνιδιών (δεν ήταν πάντως αυτή η μόνη εικόνα) αντιπροσώπευε φυσικά την mainstream κοίμηση (ήταν η ίδια στα ημερολόγια και στις αφίσες των λαστιχοβιομηχανιών και άλλου) - όμως ο παίκτης του φλίπερ ήταν ήδη ένας υπομελαγχολικός, ένας έκπτωτος νάρκισσος την ώρα που το μηχανήμα του έτρωγε τις μπίλιες αφηρόντας τον ρεστό. Ο ερωτισμός του φλίπερ είχε, χωρίς αμφιβολία, μια ισχυρή δόση αρσενικού αυτοσερωτισμού - σε μια εποχή που η αρσενική πλευρά της νέας υποκειμενικότητας στις

μητροπόλεις ανακάλυπτε, με ανάμικτα αισθημα-
τα, τη δυναμική ανάδυση της θηλυκής της πλεν-
ράς.

... Ένας κόμπος ιδρώτα έσταξε από την άκρη
της μύτης του πάνω στο τζάμι του πλατό. Άφησε
το ελενθερο φλίπερ να πέσει σιγά - σιγά.
Κάποιος στ' αριστερά του τον κοίταξε με απο-
ρία... Ήταν τεχνίτης, το είχαν παραδεχτεί όλοι
τους, αλλά αυτό που έκανε ήταν επικίνδυνο
πράμα. Πού το πήγαινε δηλαδή... Η μπίλια κρε-
μόταν άκρη - άκρη στο άλλο φλίπερ, μια κλωστή-
τα, ούτε, μια ανάσα και θα χανόταν. Ένωθε
ρίγγω τον, τις αναπνοές τους, να κοιτούν.
Είχαν σφίξει ο ένας δίπλα στον άλλον κι είχαν
γείρει όλοι πάνω απ' το μηχανάκι. Το φλίπερ
ξορίζοταν και βουίξε ολόκληρο από ανανέτη-
ση και παίζοταμε. Ήξερε πως αν έκανε την
παραμικρή κίνηση η μπίλια θα χανόταν. Αυτό
δεν τον ένοιαζε και πολύ, είχε άλλες τέσσερεις.
Τα παιδιά όμως θα λυπότουσαν. Η μπίλια
έπαρε να μπει τώρα. Αυτή η μπίλια. Σήκωσε
αργά το ελενθερο χέρι του, το πέρασε σαν
απαλό σύννεφο πάνω απ' το μηχανάκι και τό
'φερε δίπλα στο άλλο που πατούσε το κομπλί
του φλίπερ. Και τότε έκανε κατί που δεν τό 'χε
φανταστεί κανένας τους ποτέ. Κάτι που θα το
συζητούσαν για μέρες μες στο φλιπερατζήρικο
του κνρ Σταύρου του Τρικοιλία. Σήκωσε τον δεί-
κτη του ελενθερο χεριού του και χίτησε απαλά
τον δείκτη τ' άλλου χεριού που πατούσε το κοι-
μπάκι. Και τότε το φλίπερ χωρίς να κουνηθεί
καθόλου, μ' ένα ηλεκτρικό σπασμό μόνο έδιωξε
την μπίλια και την έστειλε μαλακά, πάνω στα
μπατόνια της κι η κόκκινη τρέπα την ρούφηξε
αργά μέσα της.

Έγινε ηρωγία. Μείναν όλοι ακίνητοι και κοίτα-
ζαν μαρμηραμένοι την κόκκινη τρέπα που 'χαγε
την μπίλια.

Ακούστηκαν έξι μαζεμένοι χτύποι. Τα νεύρα

τον λύθηκαν - Έξι μάζεμένοι σαν ριπή πολυβό-
λου και τέσσερες κοφτόι κι αμέσως σγεδόν μια

φωνή όλο λαρνεία και παράπονο.

- Σκίο' την, την κονφάλα!

Πήρε τριάντα παρτίδες εκείνο το βράδυ. Όσες

έδνε το μηχανάκι. Κι όλα αυτά με τρεις μπίλιες

μόνο. Όταν τέλειωσε, όλοι τον κοίταζαν με θαι-

μασιό και φόβο. Τους είχε κάνει εντύπωση ο
τρόπος που κοινούσε το μηχανάκι και τ' άγρια
μάτια του. Τώρα ήταν λούτσα στον ιδρώτα.
Άφησε το μηχανάκι να παίζουν οι άλλοι.
Τζάμπα δηλαδή και πήγε και σωριάστηκε σ' ένα
τραπέζάκι και παράγγειλε μια μπίρα.

Έγινε τελενταίος, κοντά στις δύο. Όταν ο κνρ
Σταύρος ήρθε να τον πει πως το μαριζί έλκυσε,
ο Φάνης του 'δειξε χωρίς να μιλήσει ένα μικρό
καρεδάκι πάνω στο στήθος της που έγραφε,
δεκαεπτά! Ο Τρικοιλίας του 'ριξε αμέσως δεκα-
επτά δραχμές. Είχε ξοδέψει τρεις δραχμές κι
είχε περάσει κοντά πέντε ώρες με την ξανθιά...
Πήρε κι απο πάνω δεκαεπτά δραχμές του
Τρικοιλία και μπόλικά κανήλια, στο μονηρό
'ενοείται. Καβάρισε μετά τη Machules και ξεκί-
ησε για το σπίτι. Γδύθηκε με μεγάλη δυσκολία
και κοιμήθηκε τον ωραιότερο ύπνο της ζωής του
μέχρι τις 11 τ' άλλο πρωί. Περίπου έτσι γινόταν
κάθε φορά που έμπλεκε με την ξανθιά.

Το παιχνίδι είναι διαδικασία κοινωνικοποίη-
σης - τόχουν πει και τόχουν ξαναπει οι κοινο-
νολόγοι, αυτοί οι ειδικοί των κοινοτοπιών. Στο
βαθμό που υπάχουν κοινωνίες σήγουρα τα παι-
χνίδια είναι δικά τους. Όμως παίζουν και άλλα
ζωικά είδη, στα οποία δεν έχει γίνει (απ' το
δικό μας είδος) η τιμή της αναγνώρισης κοινο-
νικής. Το λιγότερο που καταλαβαίνει ο
καθένας και η καθεμιά που έχει παίξει με
σνύλο ή γάτα είναι πως το παιχνίδι γίνεται σαν
μια άχρηστη επιφανειακά αλλά αμοιβαία απο-
λαυστική περιπέτεια εξερεύνησης, γνωριμίας και
δημιουργίας εαυτού. Είμαστε κοινωνικοί όχι
επειδή παίζουμε· άρα παίζουμε με τρόπους που
έχουν πλεονές κοινωνικά προσδιορισίμες.

Αλλά και άλλες, που ίσως διαφεύγουν - εντυ-
χώς.

Ο παίκτης του φλίπερ υπήρξε, στις δόξες
αυτού του παιχνιδιού, ένας πρόχειρος, ένας
φενυχάλεος ήρωας μιας αντιρωϊκής εποχής.
Πολύ περισσότερο φενυχάλεος και αδύναμος απ'
ότι ο σύγχρονός του ρόκερ (που κατάφερε να
ανέβει στη σκηνή, όχι μόνο κυριολεκτικά αλλά
πιο πολύ ακόμα συμβολικά: ο ρόκερ επέζησε
στην αγκαλιά του συστημιακού μέχρι την εποχή
μας). Ο παίκτης του φλίπερ υπήρξε ο πρώτος

- το 1962 εμφανίζεται το πρώτο
flipper με στόχους που πέφτουν
- το 1975 χορηγοποιούνται για
πρώτη φορά σε flipper μικροεπείξε-
ραστές
- το 1979 λανσάρεται το πρώτο
ομίλων flipper
- το 1981 κατασκευάζεται το
πρώτο flipper με ταμπλό σε τρία επί-
πεδα.
- στις αρχές της δεκαετίας του '80
θα καθιερωθεί ο μαρνήτης στις παι-
νές εξέδους του τεραίν, που επιτρέ-
πει υπο προϋποθέσεις στον παίκτη
να σώσει μια χιμμένη μπίλια.

το αφηγηματικό κείμενο
είναι αποσπάσματα
από το μυθιστόρημα
«Θερισμένος Βαλκάνιος»
του Ν. Νικολάδη

μαζικός εραστής του μηχανικού παιχνιδιού, και
ταυτόχρονα ο τελενταίος (ως τώρα) υπερασπι-
στής της προσωπιδιότητας (σχεδόν: της εξοχότη-
τας) στα παιχνίδια με μηχανές. Στάθηκε ορθός
απέναντι στο επίπεδο τεραίν και στο ταμπλό,
μαγεύτηκε απ' τους ήχους και τα φώτα, αλλά
αναμετρήθηκε μαζί τους δίνοντας μάχη σώματος
προς σώμα μέσα σ' αυτήν την μαγεία: πνίγηκε
στους καπνούς των τσιγάρων, ιδρώσε, στέγνωσε
το στόμα του, πιάστηκαν οι καρποί των χεριών
του και οι γόμτες του. Ταπώθηκε, κατέθρεψε,
σα σάβκα.

Ήταν ο τελενταίος χειρωνακτας με αμφίθυμη
διάθεση απέναντι στη πόση μηχανή παιχνιδιού,
ο τελενταίος μάτορας σε μια εποχή που η
μιαστορία είχε εξαφανιστεί απ' τις μηχανές στην
παράγωγη. Χαίδεψε τα κομπιά των ρακετών,
χόρεψε σπρώγγοντας το κοιτί πέρα δόθε με
τέχνη, άνοιξε δρόμους («διασκέδασης»...) που
ποτέ δεν φαντάστηκε και ποτέ δεν θέλησε χάνο-
ντας τον δικό του στο πέραςμα του χρόνου:
έμεινε, όσο και όπου έμεινε, ένας ξεπεταμένος
νοσταλγός του «ωραίοι καιροί τότε». Μα κανείς
δεν θα περίμενε πως ο χρόνος και οι σχέσεις
μπορούν να ισοροπήσουν όπως η μπίλια στη
μύτη της ρακέτας, κι ύστερα να φέρουν γλυνά
προς την τρέπα του multiball... Κανένα πανηγύ-
ρι δεν είναι ατελείωτο.

Απ' τις αρχές της δεκαετίας του '80 τα video
games άρχισαν να κερδίζουν έδαφος στο εμπό-
ριο, αλλάζοντας για μια ακόμα φορά, κι αυτή τη
φορά πολύ πιο δραστηκά, πολύ πιο σκληρά, τους
«όρους του παιχνιδιού». Οι μεγαλύτεροι κατα-
σκευαστές flipper τις προηγούμενες δεκαετίες
ήταν οι εταιρείες Gottlieb, Bally και Williams.
Παρά τις προσπάθειές τους να εμπλουτίσουν τα
παιχνίδια τους με ήχο και γραφιστικά, οι παι-
κτες είχαν αρχίσει να αραιώνουν και να γε-
νούν. Η Gottlieb έκλεισε οριστικά μέσα στη
δεκαετία του '80. Οι άλλες δύο συγχωνεύτηκαν
μετας και επιβιώσουν έτσι - έκλεισαν πριν το
τέλος της δεκαετίας του '90.

Video games: νέες εποχές, νέα ήθη. Άλλοι παί-
κτες, άλλες παρτίδες.

Λέγεται Seasonale. Έρχεται από μεγάλη
φαρμακοβιομηχανία. Και υπόσχεται ότι θα
«λύσει το πρόβλημα» πολλών πρωτοκοσμι-
κών γυναικών: θα μειώσει δραστηκά την
εμφάνιση της περιόδου τους. Το Seasonale
αναλαμβάνει από τους 13 κύκλους τον
χρόνο να αφήσει τους 4.

Το Seasonale είναι ένα κοκτέιλ συνθετι-
κών ορμονών, οιστρογόνων και προγεστερό-
νης, στα βήματα των κλασσικών αντισυλλη-
πτικών χαπιών που σταθεροποιούν επίσης
την γυναικεία περίοδο. Όμως αντί να τα
παίρνει μια γυναίκα επί 21 ημέρες, θα τα
παίρνει για 84 - κι ύστερα θα κάνει μια βδο-
μάδα διακοπή, οπότε και θα αδιαθετεί.

Μα γιατί όμως η μηνιαία περίοδος είναι
«πρόβλημα» για τις γυναίκες; Να ο λόγος
(απ' την αναγγελία της κυκλοφορίας του
φαρμάκου): «Όπως έχουν δείξει πολλοί βιο-
λόγοι της αναπαραγωγής δεν υπάρχει τίπο-
τα φυσιολογικό στο να αιμοραγεί μια γυναί-
κα κάθε μήνα. Στο μεγαλύτερο μέρος της
ανθρώπινης ιστορίας, η αναπαραγωγική ζωή
των γυναικών κυριαρχούνταν από τις εγκυ-
μοσύνες και τους θηλασμούς, λειτουργίες
που μπλοκάρουν την εμμηνορροσία. Ενώ μια
γυναίκα στον αναπτυγμένο κόσμο σήμερα
μπορεί να αναμένει ότι θα έχει 450 έμμη-
νους κύκλους στην ζωή της, κάποιες πρόγο-
νοί της είχαν κατά μέσο όρο 160. Πράγματι
λοιπόν, μερικοί ειδικοί υποστηρίζουν ότι η
διαρκής εμμηνορροσία είναι κίνδυνος για την
υγεία, εκθέτοντας τις γυναίκες σε επιπλοκές
όπως η ενδομητρίωση και η αναιμία.

Οποδήποτε μερικές γυναίκες υποφέρουν
περισσότερο από άλλες, έχοντας μεγάλη
αιμοραγία, πόνους και άλλα.

Μα πέρα απ' αυτά τα σωματικά συμπτώ-
ματα μερικές έρευνες δείχνουν ότι οι διατα-
ραχές στον έμμηνο κύκλο επηρεάζουν την
παραγωγικότητα των γυναικών στη δου-
λειά, και κατά συνέπεια το σύνολο της οικο-
νομίας. Για όλους αυτούς τους λόγους, μερι-
κές γυναίκες προσπαθούν να πετύχουν αυτό
που θα κάνει το Seasonale λαμβάνοντας το
ένα κοιτί αντισυλληπτικών χαπιών αμέσως
μετά το άλλο.»

Μια φορά κι έναν καιρό οι αυτόνομες
εργάτριες απεργούσαν απαιτώντας να μην
δουλεύουν αυτήν την «καταραμένη» (για
τους αρσενικούς και τους εργοδότες) βδομά-
δα κάθε μήνα. Και να πληρώνονται κανονι-
κά. Τώρα το ζητούμενο απ' τα αφεντικά
είναι η απεργία του γυναικείου σώματος.
Και η κανονική δουλειά...

Όταν δεν δημιουργούμε προβλήματα
στους κάθε είδους κύριους της ζωής μας, θα
γινόμαστε εμείς «προβλήματα» - από δαύ-
τους.

CHEMICAL LOVERS ♣ Όταν ένα καινούργιο,
στρογγυλό και πορτοκαλί, έρχεται να συναγωνιστεί
το παλιό πλην καταξιωμένο γαλάζιο και ρομβοειδές,
τί συμπέρασμα βγαίνει; Το viagra πάει πολύ καλά
(σε πωλήσεις): το levitra θα πάει ακόμα καλύτερα.
Υπάρχει και μια λεπτή γεωπολιτική υπενθύμιση
στην κυκλοφορία και τον συναγωνισμό τους. Το γαλάζιο και ρομβοειδές viagra είναι αμερικανικής
εταιρείας. Το πορτοκαλί και στρογγυλό levitra θα είναι ευρωπαϊκή συμπαραγωγή. Υπόσχεται και
«μεγαλύτερη διάρκεια». Πώς το λένε; «Χάσμα του ατλαντικού»; Χημικοί έρωτες εναντίον χημικών
ερώτων.

Αν τα καβλόχαπα φεύγουν απ' τα ράφια των φαρμακείων με τις χούφτες, κιαν οι χημικές βοήθει-
ες τείνουν να γίνουν ένα καινούργιο είδος «υπερφήανειας», το πράγμα δεν είναι εντελώς καινούρ-
γιο. Ματζούνια, βότανα, βραστάρια, αλοιφές, μαγείες, μαγγανίες... αφροδισιακά στριγίγματα... είναι
μια παλιά ιστορία. Υπάρχει μια πρώτη διαφορά εδώ: η ενασχόληση με την ερωτική υποστήριξη
(προς όφελος του εραστή) έμοιαζε να είναι γυναικεία δουλειά. Κατ' εξοχήν ιδιωτική, κρυφή,
μακριά απο τις δημόσιες παραδοχές κι ακόμα μακρύτερα απ' την αρσενική φαλλοϋπεροψία. Αν
και λαβωμένη λοιπόν σα σύνολο η αντρική ερωτική συμπεριφορά ήθελε και μπορούσε να κρύβει
τα κουσούρια της. Παλιά ιστορία...

Πόσο παλιά; Ίσως τόσο όσο η ακατάσχετη φλυαρία για τα αρσενικά σεξουαλικά κατορθώματα. Ο
λόγος των κατορθωμάτων της κάβλας τί άλλο μπορούσε (και μπορεί) να είναι εκτός απο «παρηγο-
ριά - του - άρρωστου - στον - εαυτό - του»; Η αλήθεια είναι ο βασιλιάς του κρεβατιού συχνά πυκνά
αποδεικνυόταν κατώτερος των περιστάσεων. Με ό,τι θα μπορούσαν να σημαίνουν τέτοιες απará-
δεκτες εκπώσεις για τις εν γένει συμπεριφορές και σχέσεις. Αυτό διέφυγε απ' τον γυναικείο
αμφισβητησιακό λόγο όταν έγινε δημόσιος, δεν έχει διαφύγει όμως επι αιώνες από την γυναικεία
εμπειρία. Ας πούμε ότι το γυναικείο κίνημα «κράτησε το μυστικό» και ότι έδειξε μια βολική συνε-
νοχή στις αντικτές ισορροπίες όταν μιλούσε για φαλλοκρατία αντί για άγχος επιβεβαίωσης.

Τα πράγματα εξελίσσονται όμως, και καμιά φορά απροειδοποίητα. Οι πελάτες του viagra αυξά-
νονται και πληθύνονται, στην κάποτε «γαμιστερή» ως προς τους αρσενικούς της Ελλάδα η κατανά-
λωση του καβλόχαπου τετραπλασιάστηκε σε τρία μόνο χρόνια (απ' το '99 ως το '02), κι ας μην πει
κανείς ότι όλα αυτά τα καταπίνουν ερωτευμένα παπούδια με «στυτικές δυσλειτουργίες» λόγω σάκ-
χαρου! Και εδώ υπάρχει τομή, μάλιστα όχι μία αλλά πολλές μαζί. Πρώτα πρώτα επειδή ο πελάτης /
μάζα της συγκεκριμένης ερωτικής συνταγής είναι πελάτης μιας βιομηχανίας, βρίσκεται δηλαδή
πολύ μακριά απ' τον εξατομικευμένο και κρυφό «ανίκανο». Δεύτερον, επειδή όλη αυτή η κατανά-
λωση γίνεται στο φως της ημέρας (ή του διανυκτερεύοντος φαρμακείου) μέσα σε μια κοινωνική
κουλούρα που ακόμα ντρέπεται ν' αγοράζει και να χρησιμοποιεί προφυλακτικά. Τρίτον, σα συνέ-
πεια του δεύτερου, επειδή σε αντίθεση με άλλες περιπτώσεις όπου μειονέκτημα εξομολογούμενο
οδηγεί στην ανακούφιση, η έστω έμμεση αλλά πάντως βιομηχανική παραδοχή της έκπτωσης του
(αρσενικού) βασιλιά του σεξ οδηγεί τις συμπεριφορές σε νέο θράσος. Τέταρτο, επειδή η ίδια η
συνταγή των καβλόχαπων δεν παραπέμπει σε αφροδισιακά βοηθήματα (που λίγο πολύ έβαζαν στο
παιχνίδι και την ερωτική επιθυμία την ίδια) αλλά στην αποκατάσταση μιας (ιδεατής) «τρόμπας του
αίματος» στο μόριο, κάνοντας το πράγμα ουδέτερο, τεχνικό. Κι από κει, οδηγώντας σε εγγύηση
«απόδοσης» βρέξει - χιονίσει δηλαδή σ' ένα είδος επαγγελματισμού της σάρκας. Και πέμπτον
επειδή όλη αυτή η διαδικασία κουβαλάει τον πειρασμό να εφευρεθεί γρήγορα η ανάλογη γυναικεία
ερωτική δυσλειτουργία, και μαζί της το αντίστοιχο χάπι. Έτσι ώστε να πασιόσουν τα φύλα μέσα
στις (πραγματικές ή κατασκευασμένες) ατελείες τους, και να εξαφανιστεί κάθε αισθησιακή αβεβαι-
ότητα.

Δεν είναι εντελώς παράξενο που οι χημικές κάβλες έρχονται να κάτσουν σαν κερασάκια πάνω
στις τούρτες καθημερινότητων που είναι όλο και περισσότερο χημικά οργανωμένες, προγραμματι-
σμένες, υποβοηθούμενες. Δεν είναι εντελώς πρωτοφανές που η πρωτογενής αισθησιακότητα των
σωμάτων, με τα πάνω και τα κάτω της, γίνεται όλο και πιο «ξένη» στον πολιτισμό των σπορ, της
απόδοσης, της αποξένωσης. Όμως τουλάχιστον οι γυναίκες, που σαν φύλο κράτησαν τόσους αιώ-
νες τόσα μυστικά, θα μπορούσαν να μην κάνουν πίσω τώρα. Ας αντιμετωπίσουν τους χημικούς
εραστές σαν κλόουν του έρωτα, κιαν τους παρασύρουν έξω απο τον προγραμματισμό της κρεβα-
τοκάμαρας που τόσο βολεύει τη χημεία. Αν υπάρχει πιθανότητα να σωθούν οι αποχρώσεις του
έρωτα και των αισθήσεων, αυτή βρίσκεται στα χέρια γυναικών.

Ψέμματα, internet και ασφαλίτες ★

Στις αρχές
αυγούστου εμφανίστηκε στην ιστοσελίδα του «athens
indymedia» μια «αναγγελία έκδοσης νέου περιοδικού»
που αφορούσε την έκδοση του midnight rebel, και είχε
αποστολέα - υποτίθεται - εμάς. Ήταν ένα άδριο κείμε-
νο, που προβάκαρε τις πολιτικές μας απόψεις με
χοντροκομμένο τρόπο. Το ακόμα πιο άδριο ήταν αυτό
που ακολουθούσε: χαρούμενα σχόλια χρηστών της
ιστοσελίδας που χαιρετούσαν το γεγονός οπ «αναγνω-
ρίσαμε» κι εμείς την χρησιμότητά της...

Έχουμε προειδοποιήσει από καιρό, μαζί με αρκετές
ομάδες συντρόφων και συντροφισσών, για την ελεεινό-
τητα ενός «μέσου» (των ιστοσελίδων indymedia) που
όχι απλά ανέχονται αλλά προωθούν την πλαστοπροσω-
πία και την πλαστογραφία στο όνομα της «ελευθερίας
της έκφρασης». Η περίπτωση που αναφέραμε πριν (και
αφορούσε την έκδοση του midnight rebel) είναι ίσως
δευτερεύουσα. «Ελεύθερο διάλογο» όπου οι μισοί
κατηγορούν τους άλλους μισούς για μπάτσους και ρου-
φιάνους ενόσω όλοι κρύβονται στην «ανωνυμία» (αυτή
είναι η πραγματικότητα των «συζητήσεων» στο
indymedia) είναι στην καλύτερη περίπτωση παρέλαση
ηλιθίων.
Έχουμε προειδοποιήσει επίσης τους «υπευθύνους»
του indymedia να διαγράφουν σιδηρίποτε μας αφορά,
άσχετα απ' το «καλό» ή «κακό» περιεχόμενο του. Συνε-
χίζουν να το παίζουν «δημοκράτες» και «αντιλογκρι-
τές». Είναι βολικό αυτό (για τους μπάτσους).
**Λαγός την πτέρην έσειε, κακό της κεφαλής
του.**

ΤΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΕΝ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ

Παράνομος μεν, όμως θεσμός. Κοινωνίες που έχουν αλεστεί από εμφύλιο κολακεύουν τον παράνομο. Και κολακεύονται απ' αυτόν. Η δίκη της 17Ν, αν την δει κανείς απομονωμένη, ήταν μια καταθλιπτική παράσταση. Όπου η πλειονότητα των κατηγορών (συμπεριλαμβανομένων δικαστών, μαρτύρων και δικηγόρων) και η πλειονότητα των κατηγορουμένων (μαζί με τους δικηγόρους και τους υπερασπιστές τους) διαγωνίστηκαν στο εμπόριο τρέλας. Έτσι είναι όμως τα δικαστήρια. Μην περιμένει κανείς να ακούσει την απολογία του Νταντάν, ούτε το «κατηγορώ την κοινωνία» του Κούρκουλου.

Αλλά η δίκη ήταν και είναι μόνο η κορυφή του βουνού - ή του παγόβουνου, αν προτιμάει κανείς. Ξετυλίχτηκε όπως ταίριαζε στο σημάδι ενός μαροκρόνιου και υπόγειου μετασχηματισμού. Που αρχίζει από τις «αρχές ασφαλείας» (γι' αυτές θα μιλήσουμε άλλη φορά) και φτάνει ως την πολιτική και την ιδεολογία. Η δίκη της 17Ν ήταν ένα άλογο (α-λογο) που σέρνει κάτι βαρύτερο: τους τρόπους με τις αμαρτίες χιλιάδων «πρώην», μετανοιωμένων του κοινωνικού ανταγωνισμού, φορτωμένο με τα μπάζα των μικροδιακανονισμών τους. Κι ακόμα πιο πίσω σέρνει κάτι βαρύτερο: τους τρόπους που έχει η ελληνική κοινωνία για να αντιλαμβάνεται την πολιτική, την ευθύνη και την καθημερινότητα, τους τρόπους που θεσιμίζει υλικά και φαντασιακά τον εαυτό της, τους φόβους και τις λυτρώσεις της.

Αν υπήρχε ένας λόγος που η 17Ν δεν θα έπρεπε να δικαστεί αλλά να παρασημοφορηθεί, είναι ότι υπήρχε το υπερέγχο μιας ξεφλημένης, συμβιβασμένης και ακίνδυνης αριστεράς, επί τριάντα χρόνια. Όσα χρόνια μετράει απ' την νομιμοποίησή της η κομμουνιστική αριστερά στην Ελλάδα ξεχρώνει με τη νομιμοφροσύνη της την «χάρη» στον Καραμανλή τον 'Α. Κι άλλα τόσα η 17Ν έκανε τον εξτρεμιστή. Κανείς δεν πείραξε τον άλλον, κανείς δεν χρωστέει στον άλλο, κι αυτή είναι η αλήθεια. Σαν μικρό φέουδο, εξετισμένη γρήγορα καρικατούρα του 4ου γύρου που δεν ξεκίνησε ποτέ, η 17Ν στάθηκε συμπλήρωμα της «εθνικής ανεξαρτησίας» και της «εθνικής ανάπτυξης», μια εσωτερική γωνιά στη βαλτίσα του όνειρου πως η Ελλάδα δικαιούται να γίνει μια μικρή αμερική. Τελικά η Ελλάδα έγινε μια μικρή αμερική, και δεν χρειαζόταν ένα σαρανταπεντάρι να της το θυμίζει. Εν τω μεταξύ ο άγιος θόρυβος των κατορθωμάτων της 17Ν σκέπασε για χρόνια στα καφεενία και στα μήντια τους συμβιβασμούς, τις προδοσίες που έκαναν το όραμα πραγματικότητα. Τα μικρά καθημερινά εγκλήματα που τρέφουν την πρόοδο και την ανάπτυξη. Αυτό το ξέρουν καλά όλοι όσοι έσπευσαν να την υπερασπιστούν στο δικαστήριο - ή, ωρρίτερα, να την ξεφορτωθούν, μαζί με το δικό τους παρελθόν, στις «φιλικές ανακρίσεις». Εξομολογήσεις και άφρεση αμαρτιών με την εγγύηση της αντιτρομοκρατικής.

Αυτές οι εξομολογήσεις υπήρξαν. Δεκάδες, δεκάδες δεκάδων. Είναι το μεσαίο μέρος του βουνού, και το σημαντικότερο. *Ο αόρατο συγχαρμένον απ' τις αρχές* - μετανοιωμένοι όμως εδώ και πολλά χρόνια. Ο Μάριο Μορέττι (των Ερυθρών Ταξιαρχιών) λέει κάπου στον Τζιόρτζιο Μπόκα:

«Για μας οι μετανοημένοι είναι 'άτιμοι' αλλά δεν μπορούμε να περιορίσουμε το φαινόμενο στις διαστάσεις μιας σειράς ατομικών υποχωρήσεων και προσωπικών ναυαγίων. Πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν ότι οι μετανοημένοι ήταν το αποτέλεσμα της πολιτικής κρίσης, της έλλειψης επαναστατικής προοπτικής». Διαιγής η στάση του να βλέπει κανείς τα προσωπικά ναυαγία μέσα στο περιβάλλον τους: την χρεωκοπία πολιτικών και ιδεολογικών. Χωρίς να απαλλάσσεται κανένας απ' τις προσωπικές του ευθύνες τον τον βάλτο. Οι κρατικές αρχές υπενθύμισαν μόνο ότι οι παραγραφές θα γίνουν κατόπιν διαπραγμάτευσης. Τα υπόλοιπα αφέθηκαν στη ψυχολογία του κοινωνικού στάτους. Οι δεκάδες δεκάδων έλληνες που συνεργάστηκαν στα παρασκήνια ξεχρώσαν την κοινωνική θέση που προ πολλού είχαν κατακτήσει. Εδώ κοντζάμ «φαρμακοχέρης» και ήταν πιο εργοδότης, ιδιοκτήτης, οικογενειάρχης, παίχτης του χρηματιστηρίου. Κι όλα αυτά απ' την «παρανομία». (Πώς να μη γίνει είδωλο;)

Ο ενδιάμεσος, ανάμεσα στην «τρομοκρατία» και το κράτος, πολιτικός πληθυσμός έπαιξε το χαρτί της δημοκρατίας. Είτε βουρκώνοντας στο δικαστήριο για τα δικαζόμενα παληκάρια, είτε εξαπολύοντας κατάρες εναντίον τους. Και στις δύο περιπτώσεις το ένα μύτι ήταν στη δημοκρατική νομιμότητα και το άλλο στον γαλαξία των εντυπώσεων. Δύσκολο να υπολογιστεί το πόσο έπαιξαν και στα δύο ταμπλώ - «έδωσαν» κρυφά, και «υπερασπίστηκαν» δημόσια. Υπήρξαν όμως και τέτοιοι, έτσι φαίνεται.

Ο Σάρτρ, όταν είχε επισκεφτεί τον φυλακισμένο Μπάντερ, είχε πει ότι η ένοπλη πάλη ήταν η τελευταία έφοδος της ηθικής στην πολιτική. *Τότε ήταν έτσι*, κι έτσι ξεκίνησε και η 17Ν. Μικρό κομμάτι ενός ολόκληρου πολιτικού ρεύματος. Αλλά αυτό το ρεύμα πάτισε τον ιστορικό του ρόλο το 1981. Για την περίπτωση της αντάρτικης συνιστώσας του οι ληστείες απ' την αρχή της δεκαετίας του '80, οι υπόλοιπες «παράνομες» ενέργειες χρηματοδότησης, και η ποινική μισθοδοσία έριξαν στον πάγκο δύο διαφορετικές ηθικές. Του επαγγελματία και του αγωνιστή. Την πρώτη νύχτα η σχέση είχε τη γλύκα της κοινής παρανομίας. Τη δεύτερη νύχτα ο επαγγελματισμός υποσχέθηκε στην αγωνιστικότητα την αθανασία: «ο αγώνας» να συνεχίζεται και να συνεχίζεται.... Την τρίτη νύχτα την κατάπιε ολόκληρη, σαν μούρη χήρα. Οι επαγγελματίες της πολιτικής, κομμάτων, οργανώσεων, γκρουπούσκουλων, όλοι, ένοπλοι και άοπλοι, την ίδια έγνοια έχουν. Το μαγαζί τους.

Το πάθος πέθανε στην αγκαλιά των προς το ζην, χρηματικών και άλλων. Το ποτάμι ξεράθηκε, κι έμειναν οι μυθικές κροκάλες ν' ασιρίζουν στην κοίτη. Η πολιτική των συμβολικών κτυπημάτων είναι ελκυστική επειδή είναι εύκολα προπαγανδισμη. Έχει όμως ένα δραματικό ελάττωμα. Ξεπέφτει, κι όμως βρίσκει πάντα έναν «στόχο» να σε περιμένει. Μια κάποια λύση. Ο συμβολισμός δεν σε προειδοποιεί ότι ο χειμάρδος στέγνωσε, ότι εκτροχιάστηκε. Είναι και τέτοια η μητροπολη, γεμάτη αντικατοπτρισμούς του εχθρικού...

Η 17Ν εκτροχιάστηκε. Το πως και πότε το ξέρουν ίσως κάποιοι λίγοι απο τους «παλιούς».

Μερικοί (πολλοί) στενόμευαλοι υποστηρίζουν ότι το ξήλωμα της 17Ν άρχισε με τα όσα είπε ο Σ. Ξηρός στον Ευαγγελισμό. Η (προ)ανάκριση ενός ανθρώπου τυφλού, κουφού, βαριά τραυματισμένου και ναρκωμένου συνιστά (σύμφωνα με παλιότερες διεθνείς γνώμες) απαγορευμένο βασανιστήριο... (Έτσι είναι τα κράτη!)

Όμως ήταν τα όσα είπε (υπό εκείνες τις συνθήκες) ο Σ. Ξηρός πράγματι η πρωταρχική «πηγή» πληροφοριών των «υπηρεσιών» για την 17Ν; Ή, αντίθετα, ήταν η πρώτη ευκαιρία να υπογράψει κάποιος μερικά απ' αυτά που κάποιοι μπάτσοι ήδη ήξεραν, έτσι ώστε να κρύψουν το πως τα έμαθαν; Να λοιπόν ένα απο τα (πολλά) «παράξενα» αυτής της ιστορίας. Στις 8 ιούνη του 2000 εμφανίστηκε στην ιστοσελίδα του BBC ένα ανυπόγραφο ρεπορτάζ.

You are in: World: Europe
Page Thursday, 8 June, 2000, 12:06 GMT 13:06 UK
World November 17 group: Small but deadly

Ανάμεσα στ' άλλα το ρεπορτάζ έγραφε και το εξής:

Anti-terrorism experts have estimated that the group has no more than 25 participants - many of them possibly family members. The group professes a Marxist ideology.

Ήτοι: «Ειδικοί της αντιτρομοκρατίας εκτιμούν ότι η οργάνωση δεν έχει πάνω από 25 μέλη - πολλά απ' τα οποία πιθανόν με οικογενειακούς δεσμούς». Αυτά λοιπόν στις 8 ιούνη του 2000. Διαβολική σύμπτωση: το ρεπορτάζ αυτό του BBC μπήκε στις 11.06 ώρα Ελλάδας, 3 ώρες και κάτι μετά την δολοφονία του Σόντερς. Ήταν δηλαδή **έτοιμο από πριν**. Στη δολοφονία Σόντερς αφιέρωνε όλη κι όλη αυτήν την αράδα:

The attack on Brigadier Saunders came as he was on his way to a meeting about arms imports to Greece.

Δηλαδή: «η επίθεση στον ταξιαρχο Σώντερς έγινε ενώ εκείνος ήταν καθ' οδόν για μια συνάντηση σχετική με εισαγωγές όπλων στην Ελλάδα». Σκότεινος και δύσσομος ο κόσμος του εμπορίου όπλων...

Ποιός ήξερε (απ' τα μέσα του 2000 το αργότερο) για την 17Ν και ποιος δεν ήξερε; Τί ήξεραν κάποιοι στην ίδια τη 17Ν; Who knows...

Ένα μόνο: όσο ολέθριο και γελοίο είναι να υπερτιμάει κανείς τις δυνατότητες (και τις «γνώσεις», και τις μεθόδους) των αφεντικών, των κρατών, άλλο τόσο ολέθριο και γελοίο είναι να τις υποτιμάει.

Μικρές ασκήσεις μεταξύ φίλων **Θ** Οι άγγλοι και οι αμερικάνοι (κωπηλάτες) βούλιαξαν. Οι γερμανοί έπαθαν δηλητηρίαση. Αυτό δεν ήταν test event. Ήταν άσκηση εθνικά υπερήφανης εξωτερικής πολιτικής.

ΥΨΗΛΕΣ ΑΠΩΦΕΙΣ ⇨ Τρεις πρόεδροι συναντιούνται στον Κορυδαλλό. Ο Μ. Μαργαρίτης, πρόεδρος ενός ειδικού δικαστηρίου. Ο Δ. Κουφοντίνας, πρόεδρος των ένοπλων σοσιαλπατριωτών. Και ο Γ. Καραμελιάς, πρόεδρος του συλλόγου μετανοημένων «Απο Το Κόκκινο Στο Πράσινο Κι Απο Κει Στο Γαλανόλευκο». Μεταξύ τους θα τεθεί, και θα λυθεί, ένα μείζον ιδεολογικό και πολιτικό πρόβλημα: πώς ξεχωρίζει ο (καλός) εθνισμός απο τον (κακό) εθνικισμό; Ιδού το μεστό απόσταγμα της σοφίας των ανδρών, όπως ανταλλάχτηκε μεταξύ τους, σε επίπεδο κρεοπαλείου:

Δ. Κουφοντίνας (απευθυνόμενος προς τον Γ. Καραμελιά που καταδέχεται σαν μάρτυρας υπεράσπισης): *Θα ήθελα να μας πείτε για κάποιο ζήτημα με το οποίο έχετε ασχοληθεί πολύ, με το εθνικό ζήτημα, μια που γίνεται μια προσπάθεια διαστρέβλωσης των θέσεων της οργάνωσης και συκοφάντησης, μερδεύοντας επίτηδες τον εθνισμό με τον εθνικισμό.*

Γ. Καραμελιάς: *Το ίδιο συμβαίνει και με μένα, δόξα τα Θεώ!*

Δ. Κουφοντίνας: *Και ο εθνισμός, αν δεν κάνω λάθος, είστε από τους πρώτους που το βάλατε στη συζήτηση μέσα στο κίνημα. Φθάνουν στο σημείο να κατηγορούν την οργάνωση για εθνικισμό, που δεν έχει καμία*

σχέση με μια επαναστατική οργάνωση. Να χαρακτηρίζουν την 17Ν εθνικιστική, ή την ιδεολογία της εθνικιστικής.

Γ. Καραμελιάς: *Όχι, πάνω σ' αυτό έχω να πω ότι αυτή είναι μια παράμετρος που συχνά μου αναφερόταν στο παρελθόν ότι ήταν ένας από τους λόγους ότι μοιάζουμε, ότι μπορεί να είμαι και 17Ν, επειδή είχα μια έντονη ευαισθησία για τα εθνικά θέματα.*

Μ. Μαργαρίτης: *Δηλαδή είναι άλλο εθνισμός και άλλο εθνικισμός; Γ. Καραμελιάς: Βεβαίως, ο εθνικισμός είναι μια στάση επιθετική έναντι άλλων χωρών και λαών, έχει επιθετικά χαρακτηριστικά, ενώ εθνισμός ή πατριωτισμός έχει την έννοια ότι βρίσκω την ταυτότητά μου, αναφέρομαι σ' αυτήν και την υπερασπιζομαι.*

Μ. Μαργαρίτης: *Ξέρετε τον ορισμό του Παναγιώτη Κανελλόπουλου για τον εθνισμό; Ιδεολογική εκδήλωση πίστεως αυτής ταύτης της εθνικής συνείδησης προς εαυτήν.*

Γ. Καραμελιάς: *Ναι, το ζήτημα είναι ότι τότε το έλεγον εθνικισμό.*

Μ. Μαργαρίτης: *Πολύ καλά, δεχόμαστε ότι είναι άλλο.... Να πάτε στο*

καλό...
Δεν είναι μικρό πράγμα. Μιλώντας από τόσο διαφορετικές θέσεις ένας δικαστής, ένας «τρομοκράτης», και ένας παραθυράτος ιδεολόγος γενικών καθηκόντων, έβαλαν ομόφωνα

τα πράγματα στη θέση τους. Από το «δόξα τα Θεώ» του ενός μέχρι τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο του άλλου, με τις έντονες ευαισθησίες της 17Ν κάπου στη μέση, αγκάλιασαν όλο το ιδεολογικό στερέωμα των ελλήνων με δυο κουβέντες. Πάντα δύματα, πάντα σε άμυνα, πάντα δικαιώμενοι, «για του χριστού την πίστη την αγία να τους γαμήσουμε την παναγία».

Μόνο που είναι επιλήσμονες αυτοί οι εκφραστές των εθνικών νταλκάδων. Όπως όλοι οι συμφεροντολόγοι. Ξεχνάει ο Δ. Κουφοντίνας ότι η φασιστοφυλλάδα «στόχος» ήταν από τους πλέον φανατικούς θαυμαστές των «θέσεων» (και των πράξεων...) υπέρ της «εθνικής ανεξαρτησίας» της 17Ν. Τον βολεύει να ξεχνάει. Ο γνωστός πράκτορας της ΕΥΠ (και εκδότης του «στόχου») Καψάλης είχε τα καλύτερα λόγια για τον «εθνισμό» του Κουφοντίνα και του Τζωρτζάτου. Και ο Γεωργιάδης, του οποίου την δολοφονία στην κύπρο απ' την ΜΙΤ σκέφτηκε (ποιός;) να πατήσει η 17Ν με την εκτέλεση του Σιπαχίουλου, ήταν κι αυτός αξιωματικός της ΕΥΠ, σε αποστολή «σύνδεσης» με το PKK. Γνωστό αυτό, από τότε.

Ξεχνάει ο Γ. Καραμελιάς ότι υπέγραφε μαζί με έναν άλλο γνωστό πράκτορα της ΕΥΠ, τον Α. Ναζάκη, τον αύγουστο του 1992, την «βρκα-

τηνταυτοτήτρου» άποψη ότι: *..πρέπει να ελέγξουμε το «ενδιάμεσο» πεδίο, δηλαδή το Βαλκανικό.... ο τουρκικός επεκτατισμός θα πρέπει να αποκρουστεί στα Βαλκάνια... στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη, την Αλβανία, τη Σόφια, το Βελιγράδι, και - γιατί όχι; - ακόμα και στα Σκόπια.... για να μην αποδιάρθρωθεί τα επόμενα χρόνια η ελληνική οικονομία θα πρέπει να ενισχυθεί το «ενδιάμεσο» μέγεθός της.... το Βαλκανικό.... για να μην περιθωριοποιηθούμε εντελώς στο πλαίσιο της Ενωμένης Ευρώπης... για να μπορεί ο χώρος μας να υπάρξει και πάλι, έστω χωρίς τις παλιές διαστάσεις του Ελληνισμού... να είναι συρρικνωμένος αλλά υπαρκτός... Τον Βολεύει κι αυτόν. Βοσνία, Αλβανία, Σόφια, Βελιγράδι, και - γιατί όχι; - Σκόπια: γραμμές άμυνας της «ταυτότητας!» Παναγιές όλοι - όχι και φασίστες! (Για την κόκκινη μηλιά βλέπουμε.)*

Στην Ελλάδα ζούμε. Τιποτα δεν είναι παράξενο. Καμμία ελληνική εκδοχή αριστεράς ή άκρας αριστεράς δεν είδε (π.χ.) το '92, στα «συλλαλητήρια για τη μακεδονία» την μαζική ιδεολογία του φασισμού. Στο κάτω κάτω εκτός από τις λεπτές αποχρώσεις του εθνισμού και του εθνικισμού, υπάρχει και ο **εθισμός**. Κοινή προϋπόθεση η γοητεία της εξουσίας. Μπορεί φορές φορές να κρύβεται. Αλλά είναι πάντα εκεί.

Εκτροχιάστηκε πάντως πριν πολλά χρόνια, πάνω στο φόρτε της. Γιατί πριν πολλά χρόνια τον κοινωνικό μετασχηματισμό τον πήρε πάνω του το κεφάλαιο. Κι αυτό χαϊρετίστηκε πανηγυρικά απ' την κοινωνική πλεοψηφία. Η ένοπλη διαμαρτυρία για την «εξάρτηση» και την «υπανάπτυξη» ξεπεράστηκε κατά πολύ από την κρατική παραγωγικότητα ανεξαρτησίας και ανάπτυξης. Βοήθησε ουσιαστικά κι ο κόσμος, γουστάρει φράγκα και καλοπέραση. Ο κόσμος ήταν και είναι η βάση του βουνού. Έχει αλάθητα κριτήρια, ειδικά για το πως γίνεται το ανέβασμα. Απόμεναν τρία δηλητηριασμένα φρούτα για να ξεγελαστεί όποιος την στιγμή του εκτροχιασμού ήταν ξεροκέφαλος ή κάτι χειρότερο.

Πρώτα, ένα είδος «επικίνδυνων αποστολών» - mission impossible... (Καλημέρα Φέλιπς. Η αποστολή σου, αν φυσικά δεχτείς να την αναλάβεις, είναι.... Η μαγνητοταινία θα αυτοκαταστραφεί σε τριάντα δευτερόλεπτα...). Ο Πάμπλο έγραψε δημόσια τον οκτώβρη του '91 για «αγορά προκομμάτων υπηρεσιών» κατηγορώντας την 17Ν για «ανεξήγητες επιλογές και μυστηριώδεις ενέργειες». Κάτι πιάσανε τα γέρικα ρουθούνια του που δεν του άρεσε.

Δεύτερο, η αδράνεια της ιδεολογίας, αδράνεια που καταλήγει γρήγορα σε ρουτίνα. «Την δουλειά τους την δουλειά μας» έγραφε η προκήρυξη της δολοφονίας του Σόντερς. Ανία.

Και τρίτο, οι εννοχές του πολιτικού περιβάλλοντος. Με τόσες αριστερές εκπώσεις μαζεμένες το να κρατάει κάποιος μια χιλομπαλωμένη σημαία χρειαζόταν όπως το χόμα πάνω στο σκατό της γάτας.

Χτύπημα το χτύπημα, ρουτίνα την ρουτίνα, κουκούλωμα το κουκούλωμα, ήρθε ο διασυρμός. Η σημαία βρέθηκε στις λάσπες. Παραείναι πάντως βολικό να φορτωθεί ο κατήφορος στην καμπούρα πέντε ή δεκαπέντε ανθρώπων. Και θα έπρεπε να τους ζητηθούν, σε μερικούς απ' αυτούς σίγουρα, συγγνώμες. Το κράτος έκανε τη δουλειά του - τί άλλο; Αλλά εδώ και πολλά χρόνια οι αριστερές και

οι άκρες αριστερές όλων των αποχρώσεων και εμβλημάτων λεονταρίζουν μόνο όταν έχουν τον κόλο τους φυλαγμένο - μην αρχίσουμε τώρα εξιστορήσεις.... Αυτό ήταν και είναι *Το* παράδειγμα: *εκ του ασφαλούς.*

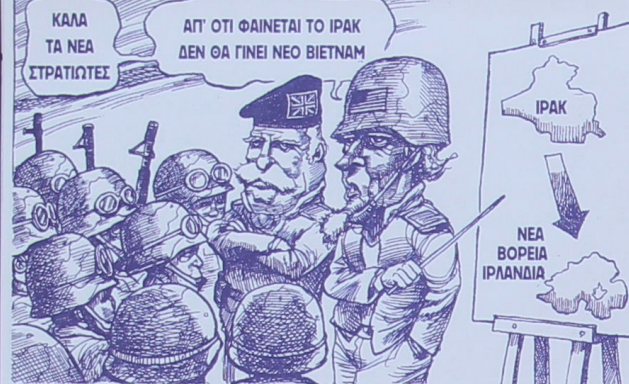
Όμως σε κοινωνίες και κοινωνικά υποκείμενα που έχουν μάθει καλά να μην κοιτάνε τον εαυτό τους στα μάτια, η έκπτωση ενός μύθου είναι πηγή που πρέπει να κρυφτεί άρον άρον. Μ' έναν καινούργιο. Εκείνοι που είδαν (και που παράστησαν) στο δικαστήριο αθώους, θύματα σκευωρίας, βασανισμένους, ποτισμένους με φαρμακωμένες πορτοκαλάδες ή και συνεπείς επαναστάτες, είναι οι ίδιοι που έβλεπαν λευκά κελιά και έκτακτα στρατοδικεία στην παιδική χαρά. Και δεν βλέπουν το μόνο που υπάρχει μέσα κι έξω απ' το δικαστήριο: την παλιά, βρωμισμένη ήττα. Μια άλογη αναδίπλωση της ιστορίας, φτιαγμένη από φόβο για το μέλλον, που πάνω της χορεύει το κράτος. Μερικοί (πολλοί) δεν έχουν το κουράγιο να ηττηθούν. Γιαυτό είναι πάντα ξεπεσμένοι λόρδοι του τίποτα. Γιαυτό δεν θα μπορούσαν να νικήσουν ούτε σε χίλιους αιώνες.

Οπότε στην τωρινή του εκδοχή το παραμύθι δεν καίγεται από τη φωτιά του επαναστατικού ρομαντισμού, ούτε καν απ' το καντήλι μιας λενινιστικής ψευδαίσθησης περὶ πρωτοπορίας. Στην καρδιά του βρίσκεται μια πυκνή και παγωμένος ο κυνισμός. *Είναι έτσι τα πράγματα επειδή έτσι βολεύει.*

Απ' τα τέλη της δεκαετίας του '80 κι ύστερα ο μετασχηματισμός της ελληνικής κοινωνίας γεννάει τέρατα. Οι ελληνικές αριστερές και ακροαριστερές όλων των αποχρώσεων άφησαν πάνω στις γέννες ανεξίτηλες τις δακτυλίες τους. Μια ασφάλεια είναι πίσω απ' τα αποτυπώματά τους, αλλά όχι η κρατική. Της ιδεολογίας, αυτής της αγαπημένης τους. Κι από δω πάλι τέρατα θα γεννηθούν. Δεν είναι ο διασυρμός της 17Ν η αιτία. Μια αφορμή είναι μονάχα, προμελετημένη.

Καρφωτή και λαδωμένη.

Αγγλικό χιούμορ

Δεν φαίνονται ιδιαίτερα χαρούμενοι οι κατακτητές της μεσοποταμίας. Για την ακρίβεια ορισμένοι διαμορφωτές της κοινής γνώμης διεθνώς τους παρουσιάζουν να τα έχουν βάψει μαύρα. Μπορεί να είναι κι έτσι. Μην ξεχνάμε όμως ότι πολλά πράγματα έχουν τουλάχιστον δυο πλευρές.

των αμερικανών (κυρίως) και άγγλων εμφανίζονται οι στρατιωτικές τους απώλειες μετά την 1η μάη, οπότε υποτίθεται ότι τέλειωσε ο πόλεμος. Απ' την 1 του μή ως και τις 31 Αυγούστου οι αμερικάνοι αναγνωρίζουν περίπου 150 νεκρούς και γύρω στους 1000 τραυματίες, σωματικά και ψυχολογικά. Οι άγγλοι 11 νεκρούς και άγνωστο αριθμό τραυματιών. Έχουμε κάθε δικαίωμα να διπλασιάσουμε τα νούμερα, για να είμαστε κοντύτερα στην πραγματικότητα: δεν θα μας έλεγαν ποτέ την αλήθεια οι ίδιοι οι κατακτητές. Ας πούμε λοιπόν ότι σε τέσσερις μήνες ο αμερικανικός στρατός έχει 300 νεκρούς και 2000 τραυματίες στις 150 χιλιάδες λεγεωνάριους που κρατάει εκεί. Και ο αγγλικός στρατός 20 νεκρούς στις 11 χιλιάδες. Με αυτόν τον ρυθμό σε ένα χρόνο οι απώλειες θα είναι 1200 νεκροί και 6000 τραυματίες για τους μεν, 60 νεκροί για τους δε.

Αναλογικά με το μέγεθος του στρατού που έχει κάσει στο σβέρκο των ιρακινών, σε ένα χρόνο οι νεκροί των αμερικάνων θα είναι 2 στους χίλιους, οι τραυματίες 1 στους εκατό, και των άγγλων οι νεκροί 5 στους χίλιους. Αν αυτές οι απώλειες συνέβαιναν στη διάρκεια παρέλασης, ναι, θα ήταν ανησυχητικές. Αλλά συμβαίνουν σε πόλεμο, αληθινό αν και αντάρτικο. Επιπλέον αυτές οι ελάχιστες απώλειες αφορούν έναν πόλεμο που δεν είναι καν μόνο εναντίον των ιρακινών. Αλλά εναντίον και άλλων....

Νούμερο 2 πρόβλημα των κατακτητών, κύριως των αμερικάνων, παρουσιάζεται το οικονομικό κόστος της κατοχής, που δυσκολεύει υποτίθεται το οικονομικά της υπερδύναμης. Είναι πράγματι αρκετές δεκάδες τα δισ. δολάρια που πάνε στον καλό σκοπό της κατοχής του ιράκ (και του αφγανιστάν). Πόσα όμως είναι τα δισ. δολάρια που πηγαίνουν σαν κέρδη στους κύκλους της στρατιωτικής και της πετρελαιοκής βιομηχανίας των ηπα, στην δεύτερη περίπτωση χάρη στην τεχνητή (λόγω της κατοχής και των συνεπειών της) διατήρηση της τιμής του πετρελαίου ψηλά; Είναι ενδιαφέρον αλλά παραλείπεται πως και στους δύο αυτούς κύκλους τα κέρδη έχουν ανέβει εντυπωσιακά το 2003... Κι ας αφήσουμε τις παράπλευρες κερδοφορίες άλλων σχετικών με τον πόλεμο και την ενέργεια κλάδων. Αν λοιπόν το κόστος του να διατηρείται με την βία το ιρακινό πετρέλαιο εκτός παγκόσμιας αγοράς (και κυρίως: μακριά απ' τα χέρια των ανταγωνιστών των αμερικανών, άγγλων και ολλανδών εμπόρων) φαίνεται μεγάλο, η αλήθεια είναι ότι πρόκειται μόνο για «μεταφορά χρήματος» απ' τον αμερικανικό κρατικό προϋπολογισμό σε ιδιωτικές εταιρείες. Μέσω Βαγδάτης και Καμπούλ: πώς λέγεται αυτό; Extra New Deal; Πάντως δεν είναι υποχρεωτικά τραγωδία.

Νούμερο 3 πρόβλημα παρουσιάζεται η υποτιθέμενη μεταστροφή των «κοινών γνώμων» στα κατακτητικά κράτη, ειδικά αφού «όπλα μαζικής καταστροφής» δεν βρέθηκαν στο ιράκ... Δεν είμαστε ειδικοί στο να παίρνουμε τα μέτρα της γνώμης των αναπτυγμένων ηηκόων. Αλλά τις χλιарές (αν και μαζικές) αντιπολεμικές διαδηλώσεις πριν και κατά της διάρκειας της επιδρομής στα περισσότερα απ' αυτά τα κράτη, τις έχει διαδεχτεί η απόλυτη σιωπή μετά την κατάρρευση της τυπικής δικαιολογίας της. Κατα ποιά έννοια είναι «πρόβλημα» σε οποιονδήποτε στρατόκαβλο το ότι ένα «δείγμα γνώμης» στα μετόπισθεν του εκφράζει «αντιρρήσεις» στα έργα του αν ερωτηθεί;

Νούμερο 4 πρόβλημα παρουσιάζεται η κακή κατάσταση του ηθικού των λεγεωνáriων. Τους είπαν ότι θα πάνε στο ιράκ και στο αφγανιστάν για βόλτα λίγων εβδομάδων και βλέπουν ότι θα μείνουν πολύ καιρό - και με τους αντάρτες να τους στήνουν ενέδρες. Πράγματι, αυτό δεν είναι το καλύτερο για τους μισθοφόρους.... τους άκαπνους μισθοφόρους του αμερικανικού και του αγγλικού στρατού! Αλλά γιατί να μην το δει κανείς αλλιώς; Αν αυτοί οι τύποι πρόκειται να πολεμήσουν εναντίον αντίστοιχων με δαύτους καθαυτών στο μέλλον αλλού (....) κάπου πρέπει επιτέλους να εκπαιδευτούν σε πραγματικές συνθήκες! Κάπου πρέπει να ζοριστούν, να ιδρώσουν, να ματώσουν - πριν πέσουν στις μεγάλες, δύσκολες λάσπες. Είναι πρόβλημα λοιπόν να χτικιάζει η αφρόκρεμα του αγγλοσαξονικού στρατού απέναντι στους άτακτους ιρακινούς, αφγανούς, και άλλους εθελοντές του ισλάμ; Είναι, αλλά πρέπει να λυθεί στην πράξη το γρηγορότερο! Αν πρόκειται δηλαδή να σταθούν αποτελεσματικά απέναντι σε αντιπάλους τύπου ρώσοι (μπαρουτοκαπνισμένοι καλά δολοφόνοι αυτοί πρώτα στο αφγανιστάν και τώρα στην τσετσενία), ή κινέζοι (που δεν έχουν επίσης μεγάλη ιδέα για την ζωούλα τους ακόμα)...

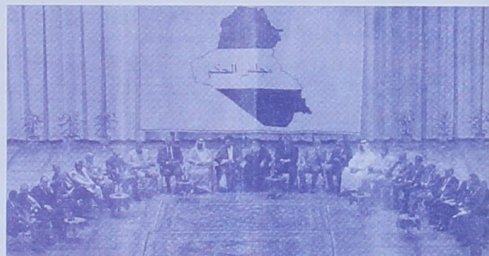
Θα έλεγε κανείς ότι αυτά που παρουσιάζονται σαν «προβλήματα» της κατοχής του ιράκ και του αφγανιστάν δεν είναι αμιγή ευεργημάτων. Όχι πως όλοι χαίρονται. Για παράδειγμα η κατοχή του ιράκ και το κλείσιμο της κάνουλας των πετρελαίων του έχει κόψει την ποσότητα εκείνη (70%) των ιρακινών εξαγωγών του προγράμματος «πετρέλαιο για τρόφιμα» που πήγαινε στην ευρωπαϊκή αγορά... Κακό γι' αυτήν! Απ' την άλλη όμως δεν μπορεί να μείνει ο αγγλοσαξονικός στρατός για πολλούς μήνες στο «στάδιο ιράκ» και μόνο. Γιατί κανείς δεν κάθεται στον μάταιο τούτο κόσμο με σταυρωμένα τα χέρια. Κι εξάλλου το ιράκ ήταν μόνο ένας αρχικός κρίκος του πολέμου, όχι το τέλος του.

Η επίθεση στο ξενοδοχείο που στεγαζόταν η αποστολή του οηε στη Βαγδάτη δεν ήταν «άφρων» ενέργεια, ούτε επίθεση κατά του «πολιτισμένου» κόσμου. Ο δε δολοφονημένος υψηλόβαθμος εκπρόσωπος του οηε Βιέρνι ντε Μέλο (ο κυρίως στόχος της επίθεσης) δεν ήταν καν ένας «ουδέτερος» παρατηρητής.

Όπως παραδέχτηκε ο (πρώην) μάγος της αμερικανικής διπλωματίας Ρ. Χόλμπρουκ σε συνέντευξη του στο newsweek, ο ντε Μέλο ήταν προσωπικός του φίλος για 20 χρόνια, και άριστος συγκεραστής των συμφερόντων της διεθνούς κοινότητας (οηε) και των αμερικανικών, τα οποία ποτέ δεν διανοήθηκε να θίξει...

Το διορισμένο απο τον στρατό κατοχής «κυβερνητικό συμβούλιο του ιράκ» την ημέρα της επίσημης παρουσίας της.

Η ένθεση της σημαίας στο χάρτη του πρώην κράτους ίσως είναι αλληγορία της μελλοντικής του διαίρεσης...

Το πολωνικό κράτος πραγματοποιεί τα πιο κρυφά του όνειρα, να φτάσει ως τα «φυσικά» του σύνορα, την Μεσοποταμία.

Στη «ζώνη ευθύνης» του πολωνικού στρατού έχουν συστρατευτεί εθελοντικά και άλλες δυνάμεις του παγκόσμιου καπιταλισμού, όπως το ελ σαλβαντόρ, η δημοκρατία του αγίου δομήνικου και οι ονδούρες. Μην αναρωτηθεί κανείς αν αυτά τα κράτη είναι ιμπεριαλιστικά. Καθένας μασάει ανάλογα με το στόμα του!

Σχετικοί και άσχετοι ♦ Είναι αλήθεια πως οι οπαδοί του κινήματος της «αντιπαγκοσμιοποίησης» πανηγυρίζουν πως διέλυσαν τον ΠΟΕ στο Κανκούν; Και τότε γιατί γιορτάζουν και οι βιομήχανοι σε ηπα - ε.ε.; Γιατί;

Ενόςω στο «κεντρικό μέτωπο» ο επόμενος γύρος είναι υπο προετοιμασία, στο «μέτωπο του ειρηνικού» ο αγγλοσαξονικός άξονας κάνει μικρές αλλά αποφασιστικές προωθήσεις δυνάμεων. Στα τέλη του ιούλη 1200 βαριά οπλισμένοι στρατιώτες και 1000 ακόμα άτομα στρατιωτικό βοηθητικό προσωπικό του αυστραλέζικου στρατού, μαζί με ομάδες μπάτσων και συμβούλων, αποβιβάστηκαν στην Reb Beach του Guadalcanal, στα νησιά του σολομώντα στον ειρηνικό, καταλαμβάνοντάς τα ύστερα από «αίτημα» του πρωθυπουργού του μικρού αλλά σε καίρια θέση κράτους Άλαν Κερακέζα! Η στρατιωτική εισβολή στα νησιά του σολομώντα έγινε για να «παταχτεί η αναρχία και εγκληματικότητα» που είχε αποσταθεροποιήσει το κράτος, κάνοντάς το «ανίκανο να κυβερνηθεί μόνο του»... Πράγματι, διαρκείς διαδηλώσεις και οδομαχίες τα τελευταία χρόνια είχαν φέρει σε πολύ δύσκολη θέση την κυβέρνηση των νησιών του σολομώντα. Οπότε το αυστραλιανό κράτος έστειλε

τον στρατό του, αλλά και μια 100άρα κατάλληλους ανθρώπους να αναλάβουν την διοίκηση των υπουργείων και των λοιπών υπηρεσιών...

Αυστραλιανός στρατός βρίσκεται πάντα στο ανατολικό τιμόρι (από σύμπτωση πήγε την ίδια εποχή που στα βαλκάνια παίχτηκε το σχέδιο κόσοβο...) ενώ η αυστραλιανή αστυνομία επεκτείνει τις δραστηριότητές της, επίσημα ή όχι αλλά πάντα για «αντιτρομοκρατικούς» σκοπούς, στις φιλιππίνες και στην ινδονησία. Ειδικά για τις φιλιππίνες το αυστραλιανό κράτος φαίνεται να έχει σιγουρευτεί ότι πρόκειται για άλλη μια επικίνδυνη περίπτωση «κράτους ανίκανου να κυβερνηθεί μόνο του», και ετοιμάζεται για την ανάλογη «βοήθεια». Υπάρχει το όνειρο μιας «ένωσης του νοτίου ειρηνικού» για την μεθόδευση της οποίας οι αυστραλοί αντιγράφουν (ή προκαλούν) το «μοντέλο των βαλκανίων» όπως λέγεται ανοικτά. Οι ειδικοί του αυστραλιανού κράτους υποστηρίζουν ότι «βασικά, τα μικρά κράτη συμφωνούν να παραχωρήσουν μέρος της ανεξαρτησίας τους για να διασφαλίσουν τη μακροπρόθεσμη οικονομική τους επιβίωση»... Και υπάρχουν πολλά τέτοια μικρά κράτη, διάσπαρτα σε μια μεγάλη περιοχή του ειρηνικού, σε στρατηγικής σημασίας θέσεις: τα νησιά τόνγκα, τουβαλού, ναούρου, φίτζι, κιρμπάτι, κουκ...

Ο πρωθυπουργός της αυστραλίας Τζον Χάουαρντ είχε πει από το 1999 ότι η αυστραλία ενδιαφέρεται να παίξει τον ρόλο του «πληρεξούσιου» των ηπα για την ασφάλεια στην ευρύτερη περιοχή. Και η σχετική συμμαχία έχει προχωρήσει ήδη με ελέγχους φορτίου σε βάρος των βορειοκορεατικών πλοίων που πλέουν στο νοτιοδυτικό ειρηνικό. Το ερώτημα είναι βέβαια τί θα μείνει για το ιαπωνικό κράτος (για το κινεζικό ούτε λόγος!) όταν θα έχουν προχωρήσει στην εφαρμογή τους τα αυστραλιανά όνειρα κυριαρχίας.

Γι αυτό και η κυβέρνηση του Κοϊζούμι στην ιαπωνία βιάζεται....

Υπάρχει ένα πρόβλημα, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά είναι διαφορετικού είδους απ' όσα περιγράφονται. Με πρωτοβουλία του αγγλοσαξονικού άξονα όλος ο πολιτισμένος καπιταλισμός υιοθέτησε το δόγμα της πλανητικής «αντιτρομοκρατίας» για να οργανώσει τα ανα κράτος «εσωτερικά» κοινωνικά μπλοκ του νόμου και της τάξης, τα μπλοκ της ταξικής κυριαρχίας, και να προετοιμάσει καλύτερα την όξυνση του «εσωτερικού» (διακρατικού) ανταγωνισμού του. Πώς όμως και τότε θα περάσει από την μία φάση (των «αντιτρομοκρατικών» ρητοριών / εκστρατειών και του συγκαλυμένου ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού) στην επόμενη (των - περισσότερο - ανοικτών αντιπαραθέσεων); Αυτό είναι το βασικό πρόβλημα.

Δείτε, για παράδειγμα, την ιστορία των περιβόητων «όπλων μαζικής καταστροφής» που ενοχοποιούσαν το καθεστώς Χουσεϊν. Δεν βρέθηκαν, δεν υπήρχαν, κι αυτό εμφανίζεται προς χάρη των κοινών γνώμων σαν κατάρρευση των προσχημάτων. Με μια ουσιαστική διαφορά: η κατάρρευση των προχημάτων έγινε από τμήματα των αφεντικών τόσο στις ηπα όσο και στην αγγλία - όχι από τίποτα ειρηνιστές! Λίγο μετά την 1 μάη (που θεωρήθηκε η μέρα της οριστικής νίκης των αμερικανοάγγλων στο ιράκ) ήταν ο Πολ Γούλφορντς που ξεκαθάρισε ότι το περὶ «όπλων μαζικής καταστροφής» ήταν μια συνειδητή παραπλάνηση που διάλεξαν (για λόγους προπαγανδιστικής αποτελεσματικότητας) τα αμερικανικά επιτελεία. Ο δε Ντέιβιντ Κέλι, στις καταγγελίες του οποίου στηρίχτηκε ο θόρυβος που προκάλεσε το bbc στην αγγλία για κυβερνητική παραποίηση των στοιχείων εναντίον του καθεστώτος Χουσεϊν, δεν ήταν καθόλου ένας ειρηνόφιλος εραστής της αλήθειας. Ο Κέλι ήταν στέλεχος της αγγλικής Μl 6 απ' τις αρχές της δεκαετίας του '80 σε θέματα βιολογικού πολέμου, είχε λάβει μέρος σε επιχειρήσεις κατασκοπείας και σε ανακρίσεις αιχμαλώτων σχετικά με τέτοια θέματα. Με άλλα λόγια ήταν ένα σκληροτράχηλο κρατικό στέλεχος. Το γιατί αυτοκτόνησε και το γιατί στριμώχτηκε τόσο πολύ ένας βετεράνος του κράτους δεν θα το μάθουμε ίσως ποτέ. (Το θέμα βρωμιάς σύγκρουση κρατικών μηχανισμών, ειδικά αφού ο Κέλι εκτός από σημαίνον στέλεχος των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών ήταν και μέλος μιας μυστηριώδους θρησκείας - μπαχάι λέγεται - στην οποία φέρεται ότι τον είχε μυήσει κάποια Μάι αλ Σαντάτ, πολυτάλαντη κουβεϊτιανή πράκτορας της cia). Αυτά πάντως δεν αλλάζουν το ζουμί. Τα προσχήματα έπεσαν αλλού κατευθείαν από τους εισβολείς στο ιράκ (ηπα) κι αλλού από κάποιο τμήμα τους (αγγλία).

Σε πρώτη ανάγνωση οι αποκαλύψεις αυτές ίσως σημαίνουν ότι οι αναπτυγμένες κοινές γνώμες θα είναι στο μέλλον πιο καχύποπτες... Αυτό μπορεί να θεωρηθεί σωστό: γι' αυτό και κανείς δεν θα ξαναεπιχειρήσει επί μήνες να «αποδείξει» ότι ο χ ή ο ψ είναι «κακός», καταφεύγοντας σε σαθρά επιχειρήματα και χρονοβόρες ενέργειες εντυπωσιασμού! Θα κτυπήσει χωρίς προσχήματα! Βασίζόμενος στο πολύτιμο συμπέρασμα της «φάσης αφγανιστάν / ιράκ» ότι σήμερα, όταν κλονίζεται η εμπιστοσύνη των ηηκόων στους άρχοντες, αυτό δεν μεταφράζεται καθόλου σε ενεργητικές πράξεις αναιρέσης των σχεδίων τους, αλλά μόνο σε παθητικότητα. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να λείει κανείς και πολλά πολλά παραμύθια περί επερχόμενων «απειλών» και «κινδύνων» - αρκεί να δημιουργεί πρακτικά αυτούς τους κινδύνους, εισερχόμενος κατ' ευθείαν σε ανοικτά «εμπόλεμη» φάση. Όταν αρχίσει ο χορός των κανονίων τα τραγούδια γίνονται εμβατήρια.

Αυτό είναι ένα κέρδος των αφεντικών για την επόμενη φάση, δεν είναι όμως ακόμα αρκετό. Οι ηπα έχουν διατυπώσει καθαρά, κάτω απ' τις κορώνες, τις εκστρατείες και τα έξοδα της «αντιτρομοκρατίας» τον πρωταρχικό στόχο τους: κανένας άλλος στον πλανήτη δεν θα πρέπει να φτάσει σε στρατιωτική ισχύ συγκρίσιμη με την δική τους. «Οχι άλλη ψυχροπολεμική ισορροπία τρόμου» - θερμά μέτρα για να μείνουν οι (πραγματικοί) ανταγωνιστές πάντα πίσω. Η αγγλία, η ισπανία, η αυστραλία, έχουν συμμαχήσει σ' αυτό το σχέδιο. Η γαλλία, η γερμανία, η ρωσία, η κίνα έχουν επίσης δηλώσει τον δικό τους ξεκάθαρο στόχο: να εμποδίσουν το μονοπώλιο στρατιωτικής ισχύος των ηπα. Για κάθε μια απο τις δύο αυτές ομάδες κρατών, και άσχετα με τις επιμέρους διαφοροποιήσεις ή τα ειδικά συμφέροντα, ο ουσιαστικός στόχος είναι μεσοπρόθεσμα θέμα ζωής ή θανάτου.

Απ' την φάση των «αντιτρομοκρατικών» προσχημάτων ως την φάση της χωρίς προσχήματα αναμέτρησης μεταξύ των αφεντικών του καπιταλισμού στο βορρά και των ηηκόων τους χρειάζεται κάποιος να πάρει την πρωτοβουλία να ρίξει εντελώς τις μάσκες, με το δάκτυλο στην σκανδάλη. Όχι μόνο να πει (ή να παραδεχτεί) ότι εκείνο ή το άλλο επιχείρημα πολέμου ήταν ψεύτικο, αλλά να πει και ποιά είναι η πολεμική αλήθεια. Τα ευρωπαϊκά κράτη του ευρασιατικού μπλοκ

έχουν κάνει μεγάλο μέρος της ιδεολογικής δουλειάς που χρειάζεται

(αντιαμερικανισμός) δεν κάνουν

όμως το βήμα, γιατί χρειάζονται ακόμα κάποιο χρόνο (στρατιωτικής και πολιτικής) προετοιμασίας. Τα κράτη του αγγλοσαξονικού άξονα επείγονται να αξιοποιήσουν τα όποια τεχνοστρατιωτικά τους πλεονεκτήματα, αλλά υστερούν σε αξιόπιστες συμμαχίες. Φοβάται ο Γιάννης το θερὶο και το θερὶο τον Γιάννη: συνεχίζονται άρα οι «υπόγειες» κινήσεις.

Αλλά η κλεψύδρα έχει γυρίσει. Ο χρόνος «τρέχει» τόσο για τους μεν όσο και για τους δε. Και στο βάθος; Το ιράν.

Ο Αραφάτ είναι νεκρός ? Πολιτικά - όχι σαν

φυσικό ον. Και ο αγώνας των παλαιστινίων έχει μπει σε ένα παρατεταμένο αδιέξοδο, όπου το δίκαιό του κατατρώγεται μέρα την μέρα.

Το ισραηλινό κράτος ποτέ δεν έκρυψε τα σχέδιά του και την απεριόριστη βαρβαρότητά του. Δεν τα έκρυψε ούτε με την περιβόητη «συμφωνία του Όσλο» το 1993, ούτε μετά. Ο Αραφάτ (η τότε παλαιστινιακή πολιτική ελίτ) έβαλε την υπογραφή του σ' εκείνο που αποδείχθηκε αργός θάνατος εισαγωγικός σ' έναν πιο γρήγορο, γιατί ήταν υποχρεωμένος να συμβιβαστεί. Αυτό ήταν λογικό. Ο αγώνας των παλαιστινίων, όπως και όλα τα «εθνικοαπελευθερωτικά» κινήματα μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο, ισορρόπησαν και επωφελήθηκαν (άλλοτε άμεσα και άλλοτε έμμεσα) απ' την ψυχροπολεμική ισορροπία του τρόμου. Μεταξύ «ανατολής» και «δύσης» του βορρά. Έγιναν πολλοί συμβιβασμοί στη δεκαετία του '90, και η «συμφωνία του Όσλο» δεν ήταν τυπικά η χειρότερη. Όμως έκτοτε η παλαιστινιακή ελίτ που εκπροσωπούσε ο Αραφάτ ασχολήθηκε αποκλειστικά με το να εδραιώσει κρατικές (ταξικές) πρακτικές και δομές χωρίς καν να έχει κράτος... Είχε μόνο ένα δόλιο και αόριστο προσύμφωνο που τον αναγνώριζε σαν φύλαρχο. Επι επτά χρόνια, απ' τον Σεπτέμβριο του 1993 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2000 (οπότε ο φασίστας Σαρόν άνοιξε φαρδιά πλατιά την πόρτα του αίματος) η «παλαιστινιακή πολιτική σκηνή» έγλυφε κόκκαλα εισαγωγής για να σπάει κόκκαλα ντόπιων. Και απέναντο το βλέμμα απ' την επερχόμενη «τελική λύση» που μεθόδευε η милитарιστική μηχανή του Ισραήλ.

Η στρατηγική της έντασης χρησιμοποιήθηκε απ' τα φενατικά τη δεκαετία του '70 μέσα στις καπιταλιστικές μητροπόλεις εναντίον των ανταγωνιστικών κινήματων. Οι αγωνιστές στη γειτονική ιταλία την γεύτηκαν χειρότερα απ' άλλους: την μελέτησαν αλλά δεν μπόρεσαν να την αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά. Η όξυνση της βίας με πρωτοβουλία του κράτους, ώστε να αναγκαστεί η μεν ριζοσπαστική μειοψηφία των κινήματων σε ένοπλη αναμέτρηση η δε πλειοψηφία σε ταπείνωση και συμβιβασμό είναι μια συνταγή δοκιμασμένη. Από το 2000 η στρατηγική της έντασης είναι η επίσημη πολιτική του ισραηλινού κράτους εναντίον των παλαιστινίων.

Χωρίς καμία ουσιαστική πολιτική προετοιμασία από το 1993 μέχρι το 2000 οι παλαιστίνιοι βρέθηκαν με το ξέσπασμα της δεύτερης εξέγερσης ενώπιον του ολοκληρωτικού πολέμου του κράτους του Ισραήλ, με τους χειρότερους δυνατούς συσχετισμούς. Χωρίς τον «ψυχρό πόλεμο» να κρατάει κάποιες ισορροπίες, χωρίς την παγκόσμια ριζοσπαστικοποίηση της δεκαετίας του '70, χωρίς καν αραβικά κράτη που να μπορούν να απειλήσουν στρατιωτικά το κράτος του Ισραήλ κρατώντας τα μύσικα. Η δεύτερη ντιφάντα πήρε εκ των πραγμάτων κατευθείαν στρατιωτικά χαρακτηριστικά. Αλλά ήταν και είναι μια αναμέτρηση στην οποία οι όποιες ενέργειες των παλαιστινίων απλά προσπαθούν να κρατήσουν ένα στοιχειώδες ισοζύγιο θανάτου. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας εξηγούνται σαν έκφραση μίσους. Αλλά σαν πολιτική επιλογή είναι επισφράγιση του αδιέξοδου. Οι επιθέσεις αυτοκτονίας δεν μπορούν, δεν μπόρεσαν, να σταματήσουν μια καλοκουρντισμένη και με απόλυτη υπεροχή μηχανή θανάτου.

Η μηχανή αυτή θέλει το κεφάλι του Αραφάτ μόνο και μόνο σαν ένα ενδιάμεσο βήμα στη στρατηγική της έντασης. Ξαν ευχαία στις επιτυχίες της. Κάποιοι πάλι θέλουν το κεφάλι να μείνει στη θέση του... Αλλά αυτά είναι συμβολικές κινήσεις αποπροσανατολισμού. Το κράτος του Ισραήλ έχει πετύχει ουσιαστικότερα πράγματα. Έχει διαβρώσει την παλαιστινιακή κοινωνία ώστε να έχει ρουφιάνους. Μπορεί να εντοπίζει τα στελέχη των ισλαμικών ένοπλων οργανώσεων και να τα εκτελεί απ' τον αέρα κατά βούληση. Μπορεί να λιώνει κάτω από τις ερπύστριες των τανκς του σπία, καλλιέργιες, ανθρώπινες ζωές κατ' επιλογήν και ατιμώρητα. Και ο Αραφάτ έχει απομείνει σαν το κουρελιασμένο είδωλο μιας διαλυμένης «εθνικής» ενότητας, ένας στρατηγός χωρίς σχέδιο. Δεν είναι γενναίος. Γενναίοι είναι οι ανώνυμοι άντρες και γυναίκες που αντέχουν να ζουν και να πεδαινούν ανώνυμα, χωρίς ελπίδα.

Η ομηρία του Αραφάτ στη Ραμάλα είναι ασημαντή μπροστά στη φυλακή που μέτρο το μέτρο κτίζεται γύρω απ' τα σπίτια και τα χωράφια των παλαιστινίων προλετάρων, με το ελαφρύ όνομα «φράχτης ασφαλείας». Η τυχόν απέλασή του είναι ασημαντή μπροστά στον μαζικό εξανδραποδισμό και τις ταπεινώσεις που υφίστανται οι απλοί παλαιστίνιοι. Κιαν το κράτος του Ισραήλ αποφασίσει να τον βγάλει απ' την μέση θα είναι μόνο και μόνο για να κάνει επίδειξη της διεθνούς δύναμης του. Ωστόσο ο πολιτικός του θάνατος είναι γεγονός. Τόσους μήνες «όμηρος» και αποκλεισμένος, αυτός που το '74 μπήκε με το πιστόλι ζωαμένο στη μέση να μιλήσει στη γενική συνέλευση του ο.ε.δ, δεν τόλμησε τώρα να ρίξει το γάντι στο ισραηλινό κράτος: να σπάσει επίσημα τον αποκλεισμό, βγαίνοντας μέρα μεσημέρι με το όπλο στο χέρι. Θα τον έδεναν; Θα τον σκότωναν; Τουλάχιστον θα είχε διαλέξει την ώρα και τον τρόπο.

Τώρα η ομηρία του μεταφράζεται σε έναν επιπλέον εκβιασμό σε βάρος αυτών που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί.

Παράσταση του «φράχτη ασφαλείας» όπως σχεδιάζεται. Η πάνω αριστερά πλευρά έχει φτιαχτεί. Δυο ανοικτές φυλακές στη Δυτική Όχθη για 2 εκατομύρια παλαιστίνιων, κι άλλη μία στη λωρίδα της Γάζας.

Αρκετά κοντύτερα στα ελληνικά όνειρα το εκκρεμές των δυτικών βαλκανίων κουνιέται ξανά ταραγμένα: κοσσυφοπέδιο. Για το ακριβές χρονοδιάγραμμα δεν μπορούμε να πούμε κάτι. Αλλά οι μεθοδεύσεις είναι σαφείς, τόσο από τους ντόπιους ηγεμόνες όσο και από τους πλανητικούς, έτσι ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία ότι θα υπάρξει και επόμενος γύρος αίματος.

Όταν ο επίτροπος εξωτερικών και άμυνας της ε.ε. Χ. Σολάνα είχε ευλογήσει την τυπική εξαφάνιση του «γιουγκοσλαβία» και την εμφάνιση του «σερβία παύλα μαυροβούνιο» ήξερε σε τι πράγμα έβαζε την σφραγίδα του. Μέχρι τότε το κόσσοβο ήταν γενικά και αόριστα επαρχία μιας κάποιας (νέας) «γιουγκοσλαβίας», με την οποία κάποιος, κάπου, κάποτε θα εύρισκε την σωστή του σχέση. Έκτοτε, χωρίς «γιουγκοσλαβία», το κόσσοβο είναι ένα ορφανό προτεκτοράτο του ο.ε.δ ακουμπισμένο πάνω στον πάγκο του χασάπη. Το ίδιο (χωρίς ο.ε.δ) ισχύει τυπικά και για την βοϊβοδίνη, η οποία ήταν κάποτε γιουγκοσλαβική αλλά ποτέ σερβική επαρχία.

Στα τέλη του Αυγούστου κι ενώ δολοφονίες σέρβων πιτσιρικάδων που έκαναν μπάνιο σε ποτάμι έξεχναν την επιλογή της «τελικής εθνικής λύσης» και για κάποιους κοσσοβάρους, η σερβική βουλή ξεκαθάρισε ομόφωνα ότι δεν πρόκειται να διαπραγματευτεί τίποτα για το μέλλον του κοσσοβού αν πρώτα δεν γυρίσει εκεί ο σερβικός στρατός και η αστυνομία, όπως προβλέπουν οι συμφωνίες του 1999, αφού το κόσσοβο είναι «σερβική επαρχία». Αυτό είναι μια παλιά ιδέα του σερβικού εθνικισμού. Το καινούργιο είναι ότι η πρώτη απόντηση δεν ήρθε από το κοσσοβάρικο κοινοβούλιο όπως θα περίμενε κανείς, αλλά απ' το αλβανικό. Το οποίο επίσης ομόφωνα καταδίκασε την σερβική απόφαση... σαν «επικίνδυνο πιασούρισμα σε εθνικιστικές πολιτικές», κλπ κλπ. Προφανώς επρόκειτο για τροχοδεικτικές βολές μεταξύ «μαμάδων - πατριδών» που ψάχνουν (ή δεν ψάχνουν...) την «σολομώντια» λύση του διαμελισμού του κοσσοβού.

Αναμενόμενο κατά συνέπεια το ότι «ζεστάθηκαν» οι ορεξεις τόσο στην κοιλάδα του Πρέζεβο, όσο και στην περιοχή του Κουμάνοβο, στα δυτικά του μακεδονικού κράτους. Μοιρασιά του κοσσυφοπεδίου, με προσάρτηση στη σερβία του πλούσιου σε ορυκτά βορρά, δεν μπορεί να γίνει χωρίς ανάλογα «ανταλλάγματα» - τα οποία, εννοείται, δεν πρόκειται να αποκτηθούν αμαχητί αφού κανείς δεν σκοπεύει να τα δώσει. Οπότε αυτό μπορεί να σημαίνει με απλά λόγια ότι υπάρχουν κι εδώ «κράτη ανάκατα να κυβερνηθούν μόνο τους» - κάτι που ποτέ τα ελληνικά όνειρα δεν έχασαν. Μια «δυτικοβαλκανική ένωση» με βάση το αυστριακό «μοντέλο του νότιου ειρηνικού» είναι, προφανώς, υπό συζήτηση.

